

Béke Vére

Talán versek

Szót sor követ,
ritmus szül rímeket.
Így lesz részünk
a vers örület.

Mérleg

Látom és
érezem a fényt,
míg nem törik
a sötét.

Távolról minden
EGYszerű,
de az élet
oly közel.

Élettánc

Felébredni újra s újra,
nem beletörödni a múltba.
Meghalni újra s újra,
belemerülve végtelen útba.

Nehéz játék,
de ajándék.
Annak ki mer,
van itt hely!

Határvonal

Tiszta lassú fény
vár lelkem küszöbén.
Falat lát mely végtelen,
ajtót keres szívemen.

Miért vagyok így kemény?
Tán elment már a remény?
Legyen sorsom tiszta játék,
kockáztató ajándék.

Megfojt a félelem,
öt én magam éltetem.
Túl hosszú e kapcsolat,
változzék a pillanat!

Zombi

Állj be a sorba,
most jön az óra!
Életed mától igaz,
pusztuljon a gaz.

Nem kell választás,
itt a kész megoldás:
megosztjuk veled,
nem kell döntened.

Megyünk előre,
teszünk szert
végtelen erőre.

A cél még titok,
de mikor már késő:
megtudod.

Forrás

Ne feledd el:
Istenből vagy.
Kutad örök,
el nem apad.

Kitartása víznek
legyen a példa:
Erőszak nélkül,
óceán a célja.

Hiába?

Létezem,
hiába
gondolod
mondod
üvöltöd:
NEM

Értened
kell,
érezni
lüktetni
tükrözni:
IGEN

Élet van,
nemlét nincs,
csak mozgás
végtelen
szüntelen
féktelen:
LÉT

Sámántánc

Dib-dob
dobban a szív,
ritmust ver,
életre hív.

Dib-dob
szól a dob,
életnek tükör,
végtelen kör.

Emberi keret

Mit tehet a bölcs bohóc,
ha királylányra
szemet
vetett?

Miképp lesz a csörgősipka
díszes
fejfedő
keret?

Hogy lesz súlya a szónak,
ha kimondja
senki sem
nevet?

Mikor szabadul abból,
mit a séma
vele
tett?

Önámítás

Dobol ma
a dogma,
határt szab
nem szabad.

Saját börtön
kulcsa zsebben.
Titok fátyla
most felrebben?

Munkamegosztás

Én vagyok az átok,
vigyázok rátok.
Ha lankad a figyelmem,
a világot elveszem.

Én vagyok a tünde,
ügyelek mindenre.
Ha lankad a figyelmem
a csodát én teszem.

Én vagyok az ember,
bonyolult szerzet.
Mindenre figyelek,
törvényt teremtek.

Más

Lét és lét között
a különbség nagy.
akárki vagy:
MÁS vagy.

Megérinteni?
Tudni kell.
A pillanat
ne vesszen el!

Bármely keménynek
látszik a szikla,
benne is van
éltető szikra.

E621 (ízfokozó)

Rohanás mellett
az életnek íze,
elmerül végül
lehúzó mélybe.

Táncnak ritmusában,
virágnak illatában:
Megoldás rejlik
ebben a világban.

Helyzetkép

Milliárd csillag
végtelen tér,
a tudatod vajon
meddig ér?

Picinyke pont
mondatnak végén,
érezed vajon
mit rejt a mélyén?

Szabaddá lettél
születésed napján,
látod vajon
hogy mit is kaptál?

Cseppek

Ha kemény az akarat:
csipp-csöpp
könny fakad.

A hatalom nem erény:
csipp-csöpp
vér fakad.

Az áldozat remény:
csipp-csöpp
viasz s gyertyafény.

Élet-jegyek

Az életre váltottál jegyet,
öregségre bérletet.
Vagy tán üres a zsebed
s titokban éled
életed ?

Előre vagy hátra ülsz?
Tán a páholyig repülsz.
Filmet te választottál,
szabadsággal összeforrtál.

Higiénia

Ünnep közeleg,
lelkem megremeg:
Akar még bárki ?
tisztává válni...

Nyugalom

Nehéz már a szél,
így a bölcs
(ha teheti)
nem beszél.

Nincs itt titok
hidd el.
A jó helyre
vetett mag
(így is - úgy is)
kikel.

Dzsungel

Dzsungelben élsz
s kicsit félsz.
Minden reggel
ismét remélsz.

Körötted zajok,
üldözőid nagyok.
Minden reggel
vágyad kelt fel.

Fáradtan megállsz,
halálra vársz.
Ma hajnalban
dzsungellé válsz.

Elemi ösztön

Tüzet látok,
felébredek

Vizet látok,
vele megyek

Hegyet látok,
felemelek

Szelet látok,
szárnyra kapok

Földet látok,
alászálllok

Gyökéren át
fává válok.

Köd

Minden valóst
köd takar.
Minden vágyad:
még zavar.

Álom világa
káosz virága:
nyitná neked
zárt szemed.

Óvatos érés,
sötétben lépés:
ködöt oszlat,
ébredést hozhat.

Kevés

Lágyan érintem
való igazat,
üveg buborék
érzi lázamat.

Sejtem csupán,
amit tartogat.
Csöppnyi tudás
nyomja vállamat.

Csontom roppan,
akarni kevés:
szükség nélkül
nincs ébredés.

Leltár

Pillanatnyi rezdülés:
elme zavar.
Mégkövült gondolat:
élni akar.

Régebben szerettem,
mi változott?
Múltamban minden
már elkopott.

Eltemetnem lehetetlen:
szemembe néz.
Sorsvonalát eltörölné:
gyöngye kéz.

Tudod-e

Hatalom parázs
erő varázs
bóditó illat
vesztedre pillant.

Magasból mélybe,
kicsiből nagyba,
tudja világnak
apraja nagyja.

Egymagad utadat
biztosan elvéted,
falaid omlását
hiába reméled.

Ima

Térbe bezárva,
sötét magányba
gondolat zakatol:
áldásért dobol.

Tisztán boldogságot,
reményt, igazságot,
beléd költöző,
tisztá valóságot.

Morfózis

Karddá lenni
csend jobbájában.
Zajt metszeni
szél sodrában.

Fáklya lenni
szív jobbájában.
Sebet marni
élet fában.

Kehely lenni
sors jobbájában.
Úttal telni
élet árban.

Egy Nulla

Néhány rekord
adatbázis mélyén,
személyem emléke
mágnezlemez szélén.

Világ vakvágója
átrohan rajtam,
értéktelen lenyomat
marad alattam.

Egyetlen pillanatra
látnál élni,
tanulnál belőle:
nem félni.

Szükség

Száz kimondott szó oly kevés,
ha nincsen benned kétkedés.
Feszültségtől mentesen
meghal e világ,
ó istenem.

Belső vita

Bolond szivem
szalad velem,
bolond fejem
tört vet nekem.

Folytonos harc,
ezer kudarc.
Békét hoznék,
hogyha akarsz.

Tehetetlen

Kedvellek téged,
most mit szóljak?
A hullást nem tilthatom
a hónap.

Románc

Szomjam lassan
beléd kortyol,
minden cseppben
tűz barangol.

Határok nélkül,
testet veszelve:
lépünk be
a végtelenbe.

Tévkép

Tükrök tükrözik
ezernyi trükköd
(s ezért)
Illúziók sorát
valósággá költöd
(s végül)
Emberek sorsa
kusza rengeteg
(s titokban)
Nyugodt szemek
illúzió mentesek.

Fókusz

Kész a vacsi,
étkezem.
Ezzel telve
két kezem.

Kritikus

Mondj ítéletet,
értékelj életet.
Semmi hatalmad,
mélység alattad.

Pálca kezében,
akár törheted.
Saját életed
nem mentheted.

Lovaglás

Élet folyása
sose sakktábla.
Karod gyenge,
ne emeld hiába.

Saját sorsod:
gyeplő kezében.
Hibád ezernyi:
tanuld kezelni.

Komoly

Táncot jár velem,
kedvesen a félelem.
Bizony az életet
túl komolyan veszem.

Szülemény

Lassan mozdulok,
rejtőzöm csendben.
Figyellek csupán:
kőd vagyok lelkedben.

Sárkánynak neveztek,
ismeretlen lénynek,
bármennyire tiétek:
sok csodás tények.

Megszületek egyszer,
ígértem ezerszer.
Maglepetés leszek:
porrá töröm tervetek.

Gyomláld kertedet,
ismerd lelkedet.
Talán megmenekülsz:
ha mögém kerülsz.

Befogván igába,
lovasom lehetsz.
Végtelen szférákba:
csak velem mehetsz.

Játék?

Valóságot rejtem,
örzöm csendben.
Bomba ketyeg
kezem meg-remeg.

Határok játéka,
világ ajándéka.
Törném porrá
ne éljek hiába!

Birtoklom utam,
tiéddel egybefut.
Sosem tudhatom
merre visz az út.

Tél

Méla percek,
lassú idő:
bizony sajnos
nem ihlető.

Jeges átok,
alig látok.
Jelet várok
nem virágzok.

Jégverem

Égetőn közel
rideg maradok,
saját jegemmel
lassan megfagyok.

Végtelen közel
vékony határ:
csendben figyel
végig ellenáll.

Bennem kicsorbul
díszes pengeél.
Ügyetlen kéz
sajátom, nehéz.

Vesztégzár

Vesztégelsz magadban,
ezernyi darabban.
Egységet keresve,
múlton merengve.

Megrázni magad
bármikor szabad,
arra várok
halljam szavad.

Maszk

Hazugság szárad,
arcomon árad.
Maszkom megreped,
játssz el szereped!

Visszavert fényem,
szenvető sötétem:
világnak élelem
bennem a félelem.

Kilépni nehéz,
ritmus visszahúz.
Időm határoz,
láncol a mához.

Éjem magányát,
titkom tanyáját,
hitem határát:
Te lépd át.

Mi

Testünknek tánca,
illúzió románca:
nekünk
megadatott,
így vagyunk:
szomorú boldogok.

Ballag tovább

Elmosódott arc,
csendes mosoly.
Emlék harc:
alig komoly.

Múlt mélysége:
zár egységbe.
Időt ízlel
levelek vénsége.

Megrázni magam,
születni újjá.
Könnyező szavam:
formál ifjúvá.

Öreg hiba

Bábut faragtam,
fából akartam.
Agyagból tettem,
ez lett a veszttem.

Tévút

Vissza soha,
előre halkan.
Múltam táplál,
ébredek lassan?

Szavakkal akarom
nem jó!
Mozduljon karom!

Hétköz

Reggel sötétje bezár ölébe,
rossz álom szaga ér be
ébredő orromon.

Pittyegés sora zabola,
monoton munkanap vár
holló nélkül is: kár.

Elmém mégis szabad
megosztanám veled:
Szabad ?

Elszakadás

Minden éjjelen
újabb zuhanás.
Egyedül verdeső
szív dobbanás.

Egy momentum,
pillanat kép:
Ajkaid emléke
némi-képp.

Ketté szakadtunk.
Szöveg csendje
nem válaszol
dallam rendre.

Távoli kapocs
imánkban él.
Pontját felteszi:
szem-fedél.

Nem mondom el

Nem modom el:
ajkaim cserepek
Nem modnhatom,
hiába szeretek.

Ma reggel szívem,
nem dobog szívem:

Létét megunta testem,
hiába festesz rá
búcsú-mosolyt.

Hangom sehol,
szálai megrepedve:
lelkem visszatérne
testért epedve.

Nem modom el:
lassan feloldódom.
Nem mondom el,
idővel megoldod.

Nem mondom el:
látom múlt-bolondságom.
Hogy toltam el
közel boldogságom.

Csak sorokba szöve,
más keze által,
tudod meg:
a halál nem áll
háttal !

Lánqolás

Feltámad,
rám támad,
mogorva
rideg arcom:
harcom.

Meglátod,
riadalom zaj
sajátod.
Még látod:
felébred.

Csámcsognak.
Halljuk
messziről.
Tudjuk emléük
meggyötör,
biztosan.

Kifulladás:
vártuk.
Kiáltás nem,
csak karok,
fonódás:

melegen.

Intő tapasztalat

Egyszerű rettenet,
Eladtam Lelkemet.
Bolondul ittam,
Szőlő, A levedet!

Kapcsolat

Megint
meg int.
Hibámat orromra,
mint csokoládét:
melegen.

Meglátszik,
törlöm le.
Még látszik:
legbelül érzem.
Te nem.

Elmeséltem
könyebbedve.
Ezt reméltem,
baj semmi.
Veled sem.

Veled is ?

Koporsó

Utam akartam
szabadon fejezni,
ezért kellett
engem lefejezni.

Pillanat pattant,
fájtam csöppet.
Azóta testem
másképp öltöztet.

Tempó

Lassan vagy gyorsan?
Kínodba toppan,
akaratom végül:
semmivé roppan.

Saját tempód
legyen mérvadó,
másképp sorsod
fölösen véradó!

Kicsurranás

Kiöntöm magam,
elegem volt.
Látszólag ettől
nem leszek holt.

Lecsorgok csendben,
érintéstől fagyok.
Testembe olvadok,
mire észbekapok.

Szeretem miképp
visszajátszol.
Életembe karod:
beleláncol.

Harc

Vékony határ
pengének éle,
táncot jár
a tenni-kéne.

Rügy kipattan,
bimbó éled:
ha életed
nem féled.

Fehér

Megérkezett ő,
ember volt ő az emberek között,
csak gondolkodása volt más,
más gondolatok között.

Ezt jelelvén fehér köpenybe bújt,
cipőjét levette:
így járta az utat némán,
minden reggel, este.

De sokaknak e tett a szemét szúrta ki,
"Hogy merészel ! Szótlanul semmittéve járni !"
így kiált bíróért ezernyi száj.

A per kezdetét vette,
vádak szóltak hosszú sorban,
de ő csak állt némán,
néma volt tán ?

Vesztőhelyre gyűlt hát a nép,
látni a bűnös fejét,
hogy az bakó által porba hull.

De ő csak elindult előre lassan,
át a megnyíló tömegben,
egyszerű, nyugodt arccal.

Némán, szótlanul
úgy ahogy eddig tette,
cipő nélkül,
minden reggel, este.

Mert ember volt ő az emberek között,
csak gondolkodása volt más,
más gondolatok között.

Az ücsörgő

Bánat ül csendben,
csendben a lelken.
Nyomaszt e pillanat
mely el nem szalad,
itt marad.

Szabadulni vágysz ?
ily szavakkal kérdez,
és kérked:
erősebb vagyok én !

Mozduljon hát kezed,
csapd profán pofán,
s trónja megremeg...

Kék szemek

Tekintet gázol tekintetedbe,
érzékek szólanak szótlan.
Csábítás tüze lobban,
eléget nyomban.

Mintha örök lenne a pillanat,
végtelen:
járvatok a táncot féktelen.

De mikor sokadik hajnal kel
már többé nem jön el.
Szomorú a vágy:
veszteség.

Nevetni rajta hiába akarsz,
benned zajlik a harc.
Tanulsz most:
csendesesen.

Távolság

Messze, ezer csillag ragyog,
melletted egy kisgyermek gagyog.
Melyik van közel, s melyik távol ?
Mi ismeretlen ebből a világból ?

A megtalált

Sokat gondoltál rá, hogy egyszer eléred,
erre tettet föl egész élted.
Most elérted.

Kész, itt a cél, a végállapot,
s hogy unalmad elűzzed:
új játszamához osztasz már lapot.

Lebegő szent

Ezren tekintenek fel reá,
imádott bálvány
kinek nem kell állvány
magától lebeg ő,
az ihlető.

Igéje száll szájról szájra,
pénzel telik kasszája.
Pedig este elfárad a szent,
és a fellegekből a földre tér.

S megszólal egy bölcs kacaj:
"Mi van lebegő?
Elfogyott a meleg levegő?"

Amikor

Amikor az örökkévalóság már unalom,
amikor a végtelen tudás nem hatalom,
amikor nevelsz sóvárgás nélküli magadon,
véget vetsz halálodnak,
s megszületsz.

Robbanás

Csend robban a zajos világba,
szertefoszlik a hangok álma,
üresség kerít hatalmába.

Hallgatsz hát,
vagy üvöltesz talán ?
A csend úgyis újrakél,
lelked hajnalán.

Kötél

Hurok lebeg a szélben,
könnyedén vár, szépen.
Nyak pihen körében.

Várakozás percei szállnak
senki sem kél gyilkosának.

Hurokból fejét kivéve,
azt többé le nem szegi:
kötélét fáról végleg leveszi.

Változások

Hegyek és völgyek,
lelkedben élnek.
Erossé tesznek,
vagy
gyilkosoddá lesznek.

Vigyázz hát!
Ha nem tanulsz:
szertehullsz.

Figyelem

Ha nem látod, csak nézed
hatalmad minek kéred ?

Ha nem ismered, csak kéred
hogyan lehet részed ?

Határ benned éled,
hogyan ? Még kérde ?

Mert szeretet benned
sosem éled.

Vágy

Érinteni valód,
részeddé válni.
Szárnyad örökké
szabadnak látni.

Szerelem

Én
Ő
Mi
Ó!

Filozófia

Semmi
Sem
Semmi

Magány

Egyed
Úl
Egyedül

Gondolt vágy

Behúnyt
Szemem
Sztertelen

A hangya

Lárva
Cipőtalp
Árva

Mire vársz ?

Gyerekszáj

Amikor még annyira kicsik voltunk, hogy nem értettük a világot - megmagyarázták azt nekünk. Azelőtt még megtettük azt, hogy kizárólag saját tapasztalatokra alapoztunk. Az elmúlt napokban felmerült bennem, hogy nem egészen biztos, hogy ezek a magyarázatok, vagy konkrétan fogalmazva törvények jót tettek nekünk. Itt nem az oktatásra és nem is a tapasztalatok átörökítésére gondolok amely az idők dicső feladata. Egyszerűen arról, hogy benyúltam a számba és jól esett. Nem egy újjal óvatoskodva, hogy vajon a fogaim jó állapotban vannak-e. Minden indítató értelmes ok nélkül egyszerűen kedvem támadt ahhoz, hogy két tenyérrel másszak a számba. Ennek köszönhetően ma már tudom milyen az belülről. Furcsán hangzik talán ? Egész eddigi életem tudatos részét úgy éltem le, hogy ezt nem tudtam - nem volt kézzel fogható tapasztalatom. Láttam róla filmet, olvastam és tanultam róla, ezernyi sematikus ábrával találkoztam - de még sosem másztam egész tenyeremmel a számba, hogy ott szavaktól és elméletektől mentes tényeket találjak. Erről az amúgy egyszerű dologról korán megtanultam, hogy illetlen és veszélyes is ha koszos a kezem. (Ha ettem volna néhányszor egy kis koszt, most nem kéne allergiától meg mindenféle fertőzésektől rettegnem, mert a szervezetem időben megtanulta volna, mit tegyen ezen problémák megoldására.)

Soha senki nem mondta, hogyha kedvem tartja, akkor tiszta kézzel a saját kíváncsi magányomban igenis LEHET szájbanyúlni. Az idő sodrában elvesztettük magunkban az erre képes kíváncsi gyermeket aki nem éri be szavakkal, csak tapasztalatokkal - és nagyon nehéz újra megtalálni. Jó munkát hozzá!

Időzavar

Az órájára pillantott. Még meg sem látta a számokat, gondolatait máris kitöltötte egyetlen megérzés: tévedett. Szembeszegült az idővel, ahelyett, hogy követte volna, úgy ahogy azt a világon minden teszi. Kitekintett hát a busz ablakán, és nézte a lassan elhaladó tájat. Sokkal jobbnak tartotta, minthogy az óráját bámulja.

A busz előbb-utóbb megérkezik és sürgetni nem lehet - de idegeskedni azon, hogy ugyan mennyi perc vagy másodperc van hátra, annál inkább. Az ember hajlamos szembeszegülni azzal ami van - csak ezt a feleszmélés lehetőségének megteremtése nélkül teszi, majd meglepődik azon, ha fejfelé megy a falnak - s még eme koppanás pillanatában sem keres okokat.

Figyelni kezdett és az út hátralevő részét azzal töltötte, hogy szemével azokat kereste, kik órájuk ismételt bámulásának lettek szerelmesei. Nem volt ugyan túl feltűnő, de bizony ők öregedtek a legtöbbet a rövid út alatt.

A tettekről

Az ember (lélek?) keres - és a megtalálás nem jelenti azt, hogy valami az övé lenne. A hegycsúcsot nem elég meglátni - a hegyeket meg kell mászni. Istennel pedig társalogni, kommunikálni, valós kapcsolatot teremteni kell - nem csupán olvasni és beszélni róla. A törvényeket nem elég megalkotni, be is kell őket tartani - a nem betartható törvényeket pedig el kell vetni. Az, aki az első sikertelenség után feladja és valami mást keres, úgy érezvén, hogy nem ez az igazi - az az igazi felé vezető úton sem fog végigmenni.

A lehetőség magában csapda - megnyugtatjuk magunkat, mondván, megtehetünk - hazugság s önámítás, semmi több. Sosem biztos az, hogy a jó irányba mész. De ha nem mész rossz irányba, még a járást is elfelejted idővel. Végül mindörökké vársz a sült csirkére, úgy gondolva, hogy az majd a szádba repül, csak éppen a halál megváltása előbb köszönt életedbe. Csak az halad előre, aki visszafelé is halad ha kell.

A nevetésről

Oly rengetegszer hangzott már el az a kissé közhelynek számító gondolat: "A nevetés a legjobb orvosság." Olyan orvosság ez, amiről igazán csak elképzeléseink vannak, és azok is hiányosak. A többi gyógyszer bevizsgáljuk, feliratozzuk, majd gyakran ezek figyeleme vétele nélkül balgán magunkba tömjük.

Lássuk csak, ismerünk vicceket, kabarékat és egyéb pótszereket, de valahol elfelejtettük mi az : belülről, szívből nevetni. Rengeteg helyzet van az életben, ami testileg, lelkileg mélységbe húzza az embert. Nemrégiben megdölni látszott az a világbéka amit kialakítottam magamban. Freud elmélete úgy látszott igazabb, mint az, amit hosszú éveken át aprólékosan de mégis erős alapok nélkül felépítettem önmagam számára. De - talán a félelem szorító markának köszönhetően - tudtam nevetni ezen, tudtam nevetni magamon, saját elesettségen. Mert ha már erre sem lennék képes, igazán elbukottnak tekinthetném magam.

A nevetés sosem önmagában megoldás, sokkal inkább olyan mint egy jó nagy rúgás, kitérít arról a pályáról, ami másképp rabul ejtene. Amibe be vagy zárva, azt megoldani - épp a viszonyból adóan - nem tudod, hiszen részese vagy. Ha nevelsz magadon, akkor azt már

úgy teszed, hogy önmagad fölé emelkedsz - másképp ezt nem lehet. Láttam ma egy arcot. Bánat ült két szempár mélyén és mégsem tettem semmit. Tehetetlenül néztem azt, aki nem tudott így nevetni - mert megtanítani ezt nem tudom. Ez már lassan annyira fáj, hogy nevetnem kell rajta...

Szóbörtön

Vannak kimondhatatlan pillanatok - melyeket nem írhatnak le a szavak. Gyakran (már csupán megszokásból) ezeket is szeretnénk a szavak börtönébe gyömöszölni - hogy birtokolhassuk, megragadhatjuk és továbbadhassuk őket. Van ilyenkor, hogy hosszú időn keresztül bámulunk egy végtelenül üres lapot, vagy modernebb módon a számítógép képernyőjén villogó kurzort - vagy (oh, milyen ritkán) egy ránk figyelő emberi arcot. De hiába küszködünk, nem jutunk előbbre. Ilyenkor talán ki kéne nyújtanunk egy segítő kezet, vagy táncra perdülnünk, hogy szavaink helyett a szabaddá tett mozdulatok beszéljenek. Talán kiengedhetnénk azt a könnycseppet, ami már rég a szemünk sarkában varakozik; vagy átadhatnánk magunkat a bennünk ébredő végül mindent elsöprő nevetésnek. Nem szabad hagyni a pillanatot, hogy tétlenül, nyom nélkül tovahaladjon - akkor kell együvé válni vele amikor jelen van, egy pillanattal sem előbb vagy később.

Teljes - kábé

Gyakorta s néha meg nem magyarázható módon hiányt érzünk, az éhség, az ölelés és a siker hiánya egyszerű, de mivan, ha nem ezekről van szó ? A Teljesség hiányzik. Kutatunk nap mint nap és mindenféle pótszereket használunk ahelyett, hogy elindulnánk a saját utunkon. Honnan tudom, hogy ez az út a teljességhez vezet ? Jobb, ha nem tudod. Csokoládét eszünk, mulatunk, filmet nézünk, ajándékokkal lepjük meg magunkat és ismerőseinket - miközben kardinálisan nem változik semmi, csak élünk a saját szeparált magányunkban. Mindennek oka az, hogy egyszerűen nem tudjuk, mi az, amit keresünk.

A válasz pedig egyszerű: azt ami végtelen és mindig változó.

Hogy miért ezt ? Mert nyugalomra vágyunk és izgalomra. A világunk poláris. Nemcsak nyugalomra és nem is csak izgalomra, hanem mindkettőre, csak éppen nem egy és ugyanazon időben. Hideg fagyalt, forró kávé, forró érzelmek, hideg logika. Mindkettőt élvezzük és egyiket sem hagynánk ki az életünkéből. Ingajátékot tartunk a végpontok között, ahelyett, hogy megkeresnénk az inga nyugalmi helyzetét, azt a pontot, ahol megszűnik a kettősség - ahol számunkra már nincs változás. Ezzel megtaláltuk a végtelent, de elvesztettük a változót. Mindez amiatt van, mert rossz a szemüvegünk, amin keresztül a világot szemléljük. Ez a szemüveg az egyik, de nem egyetlen örökségünk a

társadalomtól. Túl sokat takar el a valóságból és szűklátókörűvé tesz minket.

Ami végtelen, az a változás.
A nem-változás nem lehet végtelen,
mert annak nincs ideje,
nincs benne semmi, ami mérhető lenne.

Ezért minden, ami eléri a változatlanságot,
megszűnik létezni azok számára,
akik a dolgokat az időben szemlélik.
Számukra, csak a változás a létező.

De ami eléri a változatlanságot,
az el is veszítheti,
és ami elveszíti a nem-változást,
ismét változó lesz és visszatér az időbe.

Tehát, minden létező, aki ezt fel nem ismeri,
vágyaktól hajttatik,
mivel
nem látja, hogy elérte azt,
amit keresett - a változást és a végtelenséget...

Mert csak a változót látja,
a végtelenséget nem
Mert csak a különletet látja,
s az egységet nem.

Az egység pedig nem található meg
sem az időben,
sem pedig a nem-időben
hanem mindkettőn kívül
a határvonalon

Az elvárásokról

Ha túl sokat vársz el valakitől - csalódnod kell benne. Nem az ő hibái miatt, hanem azért, mert te egy róla alkotott képben és nem benne magában hittél. A világ megmásításához nem kell sok-sok embert megnevelni. Csupán egyetlen egyet - önmagunkat.

A kitartásról

Zihált a tüdeje, a fáradtság és az izomláz pedig egyre jobban dobolta benne a szavakat: Állj meg! NEM KELL folytatnod! Egyetértett a szavakkal, de mégis inkább csak ennyit mondott magának: még egy picikét! Majd összecsucsklott - miután elsőként átszakította a célszalagot.

Ha valamit végig akarunk csinálni - és főleg ha szerintünk képességünket meghaladó dolgokat kell véghezvinni, a kívülálló gyakorta úgy látja, hogy az egész egy nagy elhatározás műve, ezért van az, hogy a kívülálló sosem visz véghez ilyen tetteket. Sokan és sokmindent elhatároztak már és mégis elbuktak a cél előtt. Azok az emberek jutottak végig az úton, akik tudták, hogy elbukhatnak, de mindig a végcél felé törekedtek - csak egy picikét tovább. Egyszer elhatároztam, hogy három napon át koplalok, ami nem is igazán sok idő, de a sikerben már az első napon sem voltam biztos. Minden főétkezés maga volt a pokol és a harmadik nap vége felé az utolsó órákban már átszellemülten vártam a feloldozó pillanatot. Nem voltam sem igazán bátor, sem kitartó - csupán egy kicsit közelebből megtekintettem a saját korlátaimat.

A tanulásról

Istenem! Én figyeltem és követtem szavad. Tanultam kicsinységet a virágportól, nagyságot a hegyektől. Tanultam törekvést a fáktól és nyugalmat a kövektől. Tanultam örök változást és elpusztíthatatlanságot a tengerektől... De mondd, mit tanulhatok én a Coca-Cola reklámokból ?

Akármennyire furcsa is - mindenből tanulhatunk, ha megtanulunk odafigyelni a körülöttünk levő dolgokra. Ez a figyelem pedig csak akkor jöhet létre, ha előítéletek nélkül szemlélődünk. Az előítéleteket nem könnyű levetkőzni, olyanok, mint télen a meleg ruhák - csak mi éppen nyáron is hordjuk őket.

Gyakorlatképpen találjuk meg a választ az előbb feltett kérdésre. Abban pedig semmi különös nincs, ha később új választ találunk : hiszen a kérdések ugyanazok, de a válaszaink velünk együtt mindig újjászületnek. Sok sikert hozzá.

A hitről

A tengeren sodródott egy fadarab. A fadarabon egy apró bogár kapaszkodott riadtan. Ahogy telt az idő egyre jobban növekedett benne a félelem - életből csupán egy volt neki. Végül így szólt: "Tengerek hatalmas istene, kérlek kíméld meg életemet !" Semmi sem történt, az idő pedig haladt tovább kérlelhetetlenül, majd feltámadt a szél. Vihar közeledett. A bogárban pedig tovább nőtt a félelem és így szólt: "Szelek

és viharok istene, mit vétettem ellened ? Miért kell neked kicsiny életem ?" A vihar tombolva megérkezett és előrehaladása közben kisodorta a fadarabot a partra és a kicsiny bogár kifáradva ugyan, de túlélte a nagy kalandot. El is mesélte mindenkinek akivel csak összehozta a sors, hogy az istenek megkegyelmeztek neki.

A tenger pedig továbbra is kitöltötte a rendelkezésére álló helyet, a szél pedig hol lágyan simogatta a vizet, hol vihart kavart. Valójában senki nem hallotta a fadarabba kapaszkodó kis bogár panaszát - kivéve persze a kicsiny, tehetetlen, félős bogárt, aki máig hisz hatalmas isteneiben...

Összefüggések

KERESTEM az összefüggéseket, kapcsolatokat a dolgok között. Az iskolában Irodalom órákon beszéltek a hitről, arról, hogy a hit erőt ad az embernek. De a fizikatanárom szerint, az igazi erőnek semmi köze a hithez. Itt még máig nincs összefüggés. Csoda hát, ha a fiatalok megőrülnek az iskolában, ha gondolkodni akarnak ? Talán én is megőrültem ? És gondolkodom-e én egyáltalán ? Nem tudom.

Kerestem az összefüggést pénz, és szeretet között.
Nem találtam.

Kerestem az összefüggést pénz, és halál között.
Megtaláltam.

De pénz, és élet összefonódott az idők során. A kapcsolatuk ma már:
Rabság.

Rabjává tesz mindent amit elér, nem válogat.

Kerestem összefüggést előítélet, és valóság között.
Nem találtam.

Majd kerestem összefüggést szépség, és kövérség között.
Időbe telt míg, megtaláltam.

Kerestem összefüggést tudás és adatok között.
Csak a értelem hiányzott belőle.

Kerestem összefüggést tudás és értelem között.
Csak az gondolat hiányzott belőle.

Kerestem összefüggést tudás, és gondolat között.
Csak a szeretet hiányzott belőle.

Kerestem összefüggést tudás, és szeretet között.
Megtaláltam.

Kerestem összefüggést szerelem, és tűz között.

Megégetett.

Kerestem összefüggést szerelem, és láng között.

Melegített.

Kerestem összefüggést határok, és megszokás között.

Megtaláltam.

Kerestem összefüggést határok, és valóság között.

Nem találtam.

Kerestem összefüggést határok, és szeretet között.

De a végtelennek nincsenek határai.

Kerestem az összefüggést boldogság, és nevetés között.

Megtaláltam.

Kerestem az összefüggést boldogság, és mosoly között.

Megtaláltam.

Kerestem az összefüggést boldogság, és érintés között.

Lágy volt, és vigyázó.

Kerestem az összefüggést boldogság, és politika között.

Nem találtam.

Kerestem az összefüggést boldogság, és pénz között.

Nem találtam.

Kerestem a kapcsolatot boldogság, és emberek között.

Nevetés volt,

Mosoly volt,

Érintés volt,

De néha, még hiányzott valami.

Kerestem az összefüggést természet, és szeretet között.

Megtaláltam, bár volt benne sok halál,

De nem értelmetlen, élető.

Kerestem kapcsolatot természet és élet között.

Szoros volt, még ha az ember el is felejt néha.

Kerestem kapcsolatot természet, és ember között.

Az egyirányú volt csupán.

Kerestem a kapcsolatot ember, és ember között.

Telefont, és telekommunikációt találtam,

Valódi csak néhol akadt.

Kerestem kapcsolatot ember, és isten között.
Találtam valamit,
Valamit, amit nem értettem,
Valami ami nem kapcsolat, hanem egység volt
Azóta nem keresek:
Mert megtaláltam...

Remeték

Kard

Érezte a lassan távolodó, még bizonytalan kezét. Felütötte benne egy pillanatra a fejét a félelem, mégis nyugalommal várta a fejleményeket. Kevés kard volt a világban, aki hozzá hasonlóan gondolkodott. Egyedül eddig semmire sem volt képes, szüksége volt egy kardforgatóra, egy gazdára, éppúgy, mint minden élősködőnek.

A szempár hosszasan nézte az aprólékus munka, türelem és mágia által megformált kardot. Az idő vasfogának nyoma csöppet sem látszott rajta, kimunkáltsága pedig minden szépséget ismerő emberben tiszteletet ébresztett. Tudta, hogy a kardban erő lakozik. Eddig csak a legendákat halotta, de most, minden kétséget kizárva a lelke mélyéig érezte a halvány remegést amit a gyerekek is éreznek amikor egy ajándék megszólítja őket. Beleborzongott, már rég maga mögött hagyta a gyermekkort. A kard kezdett türelmetlen lenni. Már elege volt az időtlen pihenésből ennek a hozzá méltatlan ládának az alján más öreg holmik között. De türelmetlensége nem látszott rajta, hideg fém arca csak a készítő keze nyomát tükrözte vissza. Már mind halottak voltak, de még emlékezett vérük ízére. Talán másképp alakultak volna a dolgok, ha nem ismerné ezt az ízt.

A szemlélő agyán átsuhant több elképzelés is, eleinte arra gondolt, hogy eladja. Rengeteg pénzt kaphatna érte bármelyik nem túl nyilvános árverésen. Ma már amúgy sincsenek kardforgatók, vagy lovagok akiknek kezében ujjaéledhetne. Ilyesmivel már csak a sportág szerelmesei foglalkoznak. A pénz segítségével végre kiszabadulhatna a félszoba-konyhás lakótelepi lakásából és életét céljának szentelhetné. De egy halk hang, elkezdett benne tiltakozni - éppen a célja az, amit egy röpke pillanatra sem engedhet el, abból zuhanás lenne. Ismét végigmérte a kardot, lassan, tisztelettel.

A kard, ha tudott volna ilyet tenni, most próbálta volna legszebb arcát mutatni. Még önmagán is csodálkozott, hiszen eddig még nem látott olyan embert, aki szembe tudott volna szállni a vággyal, hogy őt a kezében tarthassa. Valahol most mégis félt, nem szeretett volna várni a következő látogatóra.

Ahogy letekintett, végtelenül nehéz volt számára megérteni, hogy a kifinomult mintákhoz miképpen tapadhatott annyi vér, de valahol megbocsátott, hiszen tudta, hogy ő maga is gyilkos, még ha másképpen is ő. "A béke legyen veled!" - ezek a szavak hagyták el ajkát és elővette a királyvizet tartalmazó üveget kabátja alól. Az erős savat pedig lassan és könnybe lábadt szemmel öntötte rá a kardra. Annak pedig nem volt hangja, hogy tiltakozzon...

A Mágus

Szombat reggel volt. A kisvárosban ilyenkor mindenki igyekezett a hétvégére való bevásárlást elintézni. Tudták, minden hétvégén hosszabbak a sorok, de hosszú évek óta senki sem tett ez ellen semmit. Senki sem gondolta, hogy ez a mindennapos probléma rá tartozna - ezért vált mindennapossá.

Az Emke utca sarkán a sor az átlagosnál is nagyobb méreteket öltött. Korra, nemre, foglalkozásra való tekintet nélkül sorakoztak egymás után az emberek. Hogy ez a sorrend véletlenszerűen vagy valami titokzatos elv szerint alakult ki - nehéz eldönteni. Talán sosem kapunk erre a kérdésre választ, hiszen más dolgok kötik le az elménk. Voltak köztük szerencsések, akik beszélgetéssel töltötték az időt - talán éppen egy olyan személlyel, akivel másképp alig pár szót váltottak volna. A többség viszont csak a feszültséggel kötött ismeretséget azokban a hosszúnak tűnő percekben. Időnként felhangzott egy egy mélyről jövő sóhaly, vagy gúnyos megjegyzés a kiszolgálás lassúságára vonatkozólag.

Ekkor jelent meg a Mágus. Persze nem a könyvekben írt módon, csúcsos süveggel a fején, földig épő köpenyben és kezében varázspálcával, hanem farmer és póló kíséretében egy kissé elnyűtt füleskosárral a bal kezében. Senki sem tudta róla, hogy ő Mágus. Csupán kedvességéről és szűkszavúságáról ismerték az emberek. Beállt a sor végére, végigmérte az előtte állókat, majd felhasználva titkos tudományát : elmosolyodott.

A saját világában volt...

A sötétben állt, és az előre megadott idő lejártával elindult a hatalmas hőben izzó pokoli kemece felé. Betekintett, miközben orrát megcsapták a már sokszor érzett szagok. Kettő hevert odabenn. Mindkettő halott volt már ki tudja mióta.

Csápjaival - a fájdalommal nem törődve - benyúlt a nála kisebb alakokért, majd egyenként elhelyezte őket a porcelánból e célra készített hatalmas ovális, összetett jelekkel felruházot tárgyon.

Megszakította a kemecét tápláló folyamatot, és elindult a másik terembe. Olyan sötét folyosókon haladt végig, ahol mások könnyen baleseteket szenvedhettek volna. Tudta, hogy egyetlen mozdulattal hatalmas erejű fénnel is megtölhetné a környezetét, de most sietnie kellett. Valaki már várta...

Belépett a terembe, ahol halvány fény uralkodott. A fény forrását képek alkották. A képek más világokat, távoli helyeket loptak be a zárt világba. Az alak, akihez megérkezett, a képeket figyelte, és kezében lévő varázspálcával kedve szerint irányíthatta őket, miközben a háttérben hatalmas energiák és rendszerek működtek.

Letette a porcelán tárgyat, és egy kicsit arrébb leült, figyelmét a képek felé fordítva. A képek ura egymás után, arcán kifejeződő élvezettel kezdte el fogyasztani a két feltálat alakot. Nem is figyelt különösebben az őt kiszolgálóra.

A csápos pedig meglepedve összefonta csápjait. Halvány mosoly jelent meg az arán, senki nem tudta, mit gondol ő. Egy pillanatra mégis két szó tört be a valóságból a tudatába: melegszendvics, televízió. Gyorsan elhessegette őket. A saját világában volt....

Csak egy tanár

Mélyen belélegezte a tiszta levegőt. Áthatotta testét a nyugalom érzése, miközben a hideg sziklafalhoz dőlt. Legszívesebben egyé vált volna a sziklával (szinte bármivel, amihez hozzáért), de az ő lelke még nem volt annyira nyugodt, mint az évezredek óta váró kőé. Hogy mire várt, azt senki sem tudta. Talán egy földrengésre ami apró darabokra törhette volna, de a benne nyugvó egységet semmi erő nem tehetette tönkre.

Talán ezek a pillanatok szerettették meg vele a földet. A tanári pályát választotta magának, és bár eleinte nehezen (mit nehezen, kínkeservesen) boldogult a gyerekekkel, mára nagyon megkedvelte őket. Ennek az is oka lehetett többek között, hogy nem volt családja, s így magányát oldhatta. De most először fordult elő, hogy a szakmájának továbbadásán kívül rábízták egy osztály vezetését. Nem csupán több munkát jelentett ez, hanem elsősorban több felelőséget. Nem félt attól, hogy az ezzel járó munkát vállalja, sokkal inkább az, hogy nem a szakmáról kell beszélnie a diákok előtt. A szakmát ismerte annyira amennyire kellett, bár találkozott már diákkal aki az ő tudását felülmúlta. Folyton egy templom képe merült föl benne, ahol a pap prédikációt tart. Csakhogy ő nem akart fent lenni a publituson, lent akart lenni, hogy érezze és értse azokat, akikhez szól, hogy ott legyen velük, egy legyen velük.

Az első órát ezért arra szánta, hogy a diákjai magukról beszéljenek. Sajnálva vette tudomásul, hogy a gyermekei iskolai eredményekről, papíradatokról tájékoztatták őt, mindezt gyorsan, mint a sorbaállított gépek. Sorból kilógók is akadtak, akik ejtettek pár szót hobbijukról. Édeskevés.

Rápillantott az órájára, még csak alig negyed óra telt el. Terve csődöt mondott. Ha az egyik út nem váltja be a hozzá fűzött reményeket, jöhet a másik, gondolta magában, s beszélni kezdett. -A nevémet gondolom tudjátok az órarendből, a többi információ ebben van - és az asztalra dobta a személyigazolványát. Benne áll, hogy fiatal koromban bűnözőként éltem, hogy nem vagyok házas, és hogy milyen a vércsoportom. Arról egy szó sincs benne, hogy milyen ember vagyok.

Ezt ugyanis nektek kell eldöntenedek. Tanárként megkövetelem a tiszteletet, de emberként egyenlőnek tekintelek benneteket, legalábbis megpróbálom. Nagyon szerettem volna, ha többet mondtok magatokról, de elfogadom, egy új csapat vagytok. Kiadhatnám feladatként, hogy írjatok magatokról fogalmazást, de nem teszem. Akinek kedve van, nyugodtan írja meg. Határidő nincs, és most mehetek, ugyanis ez az utolsó óra.

Hosszú idő telt el, miközben szépen lassan gyűltek a dolgozatok az asztalfiók tiszteletben tartott szegletében. Az osztályt sikerült összehozni, bár mindig is voltak belső viták. Kevésbé érezte magát egyedül, és nem várta a nyarat, mert tudta, hogy féltve őrzött fiókái kirepülnek. Bár félelem csak benne volt, és tudta, hogy az ő örömük és életük az, ami igazán fontos.

Kopogtatás hangzott az ajtón, majd egy közismert alak lépett be rajta, kedvesen zöld hajával, és fémeaktól csilingelő bőrkabátjában. Kezében egy papírt szorongatott, amit kissé esetlenül az asztalra helyezett. A tanár gondolataiban egy mosoly rohant keresztül - megérkezett az utolsó dolgozat, a gyűjtemény teljes lett - sosem hitte volna. A diák viszont nem érte be ennyivel, s kérdezett:

-Kicsoda maga valójában ?

-Egy tanár, csak egy tanár - szólta, miközben kezébe vette a papírt, és érezte a benne lévő gondolatokat, egy volt vele.

-A tanár úr azt mondta, olvassuk el a Tao Te King-et. Elolvastam, de nem teljesen értem.

-Az egyáltalán nem baj, az az igazság, hogy én sem értem igazán.

A Tudás Gyümölcsei

Halk, gépies szisszenés hallatszott, mikor a hatalmas páncélajtó - mely a tudás őrzője volt - lassan és méltóságteljesen kitért, mintha csak tudatában lett volna annak, hogy mit őriz. De a páncélajtót nem érdekelték a világ dolgai, nem úgy, mint az előtte várakozót.

Ott volt hát, a kitárt ajtó előtt, csak egy lépésnyire a céltól. Már nagyon régóta várta ezt a pillanatot, de ez már nem csak várakozás, hanem vágy, szenvedélybetegségének végkifejlete is volt egyben. Betegség, melyből felépülést várt azzal, hogy a végpontot eléri.

Ez a vágy hosszú évekkal ezelőtt ébredt fel benne és fészkelte be magát rettentő mélyre az életébe. Egyszerű történész volt, amikor először tudomást szerzett a Shemonokról, azokról az idegen, intelligens lényekről, akik a legenda szerint hosszú éveket töltöttek el látogatóként a mi kék bolygónkon. Legendáról volt szó, amire a legtöbbször csak legintettek és a mesék földjére számították. Ez részint érthető volt, hisz

arra a kérdésre senki nem tudott válaszolni, hogy miért voltak itt, arról nem is szólva, hogy kézzel fogható bizonyítékot sem tudott senki felmutatni.

Remélte, ha a történet mégis igaz, akkor minden bizonnyal fog találni valami nyomot a legendás, elveszett kultúrából. Minden pénzét, és energiáját beleölte a munkába, minden porcikájával erre összpontosított attól az álommal gyötört éjszakától kezdve amiről senkinek sem beszélt. Semmi más nem foglalkoztatta. Esténként már látta lelki szemei előtt, ahogy az egész világ előtt híres kutatóvá válik, és publikációit millióian fogják olvasni, mert talált valamit, mert küzdött, s hitt a lehetetlenben.

Ezek az elképzelések azonban egyre előrehaladottabbnak tűntek, ahogy az idő vasfoga emésztette élete napjait. A bürokrácia fala mindig a szeme láttára tűnt elő a semmiből, hogy megakadályozza terve beteljesítésében. De ő fürge volt mint a nyúl, és ravasz mint a róka. Amikor nem találta meg a kellő kikaput, törvényt nem ismerve tört át a falakon. Végül így került kapcsolatba a Takkiki népcsoporttal, akik minden bizonnyal tartották a kapcsolatot a Shemonokkal. Furcsa volt számára, hogy a Takkiki emberek megtartották elmaradottnak számító nomád életüket, a világ minden civilizáltsága ellenére. Ugyan ide is betörték a civilizáció termékei, de mintha a lényeg érintetlen maradt volna.

Felállította a sátrát a kedves, de tartózkodó emberek házáinak a közelében. Testük nagy része csupasz volt, alig néhány ruhadarabot hordtak, azok is a legegyszerűbb módon készültek. Nagyon meglepte az a dolog, hogy ezeket az embereket nem érdekelte a technikai felszerelése, sem a tükör, vagy a kólásüveg. Arra számított - mint ahogy ez más népeknél már kiderült - hogy ezekre a dolgokra úgy fognak lecsapni, mint az éhező farkasok az első élőlényre ami az útjukba akad.

Lassan, és nehézkesen tanulta meg csattogó, visítózó nyelvüket. Igazi gondot csak a kiejtés jelentett, mert maga a nyelv meglepően egyszerű volt, mégis alkalmas arra, hogy bármit teljes líraisággal fejezzen ki az ember. Gondolta is, hogy ír róla egy tanulmányt, de akkor jobban érdekelte a Shemonok titka.

Kezdett érdeklődni a Shemonok felől. Magát ezt a nevet nem ismerték, de egy kis körülírással megértették miről is van szó. De kezdetben nem tudott meg igazán nagy dolgokat. A Shemonok úgy néztek ki mint a Takkiki emberek, úgy is beszéltek és öltözködtek. Nem bántottak senkit, nem szerelmeskedtek Takkiki asszonyokkal. Az egyetlen csoda a hatalmas égből érkező gömb volt csupán. Azonban megtanították őket, hogy miképpen lehet növényekkel gyógyítani, és megmutatták nekik a növénytermesztés alapjait. A Takkiki emberek földjei leginkább úgy néztek ki, mintha egy növényfajta az adott területen nagyon eluralkodott volna. Sem ásásnak, sem egyenes vonalnak nem volt nyoma.

Kezdte úgy érezni, hogy tévúton jár. Se furcsa beszéd, se villámló botok, semmi ami valóban idegen civilizációra utalt volna. Már majdnem föladata a harcot, amikor az egyik ünnepen egy öreggel való beszélgetés során kiderült, hogy a Shemonok tudtak írni. Azt is megtudta, hogy az írásos emlékekből csupán egyetlen lap maradt, a többi pedig fehér emberek vitték el már jópár éve, hatalmas madarak gyomrában. A bürokrácia keze még ide is elért.

De ezt az egyetlen példányt sem tekinthette meg. Nem bíztak meg a fehér emberben. Tudták hogy képes hazudni, mint amikor az állatok halottnak tetetik magukat. Azt az egy megmaradt oldalt nem akarták elveszíteni. Ezért kénytelen volt ellopni, hogy megismerje az írást, az akarat és a vágy ereje túllépte a tiszteletet. Ebből is látható volt, hogy a takkikiek jól ismerték az ember természetét.

Ott állt tehát, a hatalmas, milliányi lehelletvékony fémlapot számláló könyvtárban. Nehéz feladat volt ugyan, hogy megkapja ezt a munkát, de még nehezebb volt eltitkolni azt, hogy tudja olvasni ezeket a könyveket. Nem csoda ezért, hogy szíve a torkában dobogott, amikor nekiállt sorravenni a könyveket.

Majdnem elállt a lélegzete, amikor a címeket olvasgatta: Biblia, a Tao Te King, Tóra, Korán s még megannyi ismert és ismeretlen cím. De semmi új, ember számára ismeretlen tudomány nem képviseltette magát a könyvek között. Az idegenek számára ennyire fontos volt hát az emberi kultúra.

Rövidesen ráébredt, hogy ezeket a könyveket sem ismeri igazán, hiszen csak kis hányadukat olvasta. Nem ismeri a földet, nem ismeri az embereket, mitöbb... még önmagát sem. Ezt tanították meg neki a Shemonok.

Takkikiben nemsokára egy fehér ember is a törzs tagjává válhatott. Amikor visszatért, és visszaadta az ellopott oldalt, nem büntették meg, hiszen ismerték az emberi természetet. De ők is tapasztalhatták, hogy a fehér ember is képes változni. Hittek benne, hogy tud egyszerűen és boldogan élni, összhangban a környezetével, szeretetben. Olvasnia sem kellett többet, a Shemonok titkai már nem voltak rejtve előtte, mert a szívében őrizte azokat.

A bürokrácia pedig új embert keresett, aki végre megfejti a Shemon harcászati fegyverek titkos leírásait...

Búcsú

Kevesek tartottak egy kórházat szépnek, a néma és baktériummentes folyosóival. Az egész kombinációnak lehangoló hangulata volt mindig is az emberek számára, főleg azért, mert nem veszik észre, hogy ide gyógyulni járnak az emberek, és új életek látják meg a napvilágot.

De tudta, már nem gyógyulni jött ide. Ezzel a címkével

felruházva hozták ugyan be, de nem hitt a csodákban. Öreg volt, és nem is akart együtt élni a betegségével. A kórházat sem átlagos szemmel figyelte, sokkal inkább fürkésző iróniával. Mindig és mindenben megtalálta a humort az életében, még a legnagyobb gondok közepette is. Nem is beszélve arról a tényről, hogy nem félt a haláltól. Sokkal inkább érdeklődéssel fordult az élet utolsó lezáró mozzanata iránt.

A probléma számára ebben az időszakban csupán a családja volt. Folyton meglátogatták, és gyümölcsöket, meg egyéb finomságokat hoztak neki, de nem beszéltek arról ami valójában történik. Nem valami kedves dolog. Jobban szerette volna, ha egyenesen a szemébe mondják, hogy ekkor és ekkor valószínűleg meghal. Egyszerűbb lett volna, mint ez a rejtett és szomorúsággal túlfűszerezett gondoskodás. Eddig is jól megvoltak együtt, miért kell ezt most így befejezni ?

De nem unatkozott, minden nap talált valami új dolgot, amit sikeresen kifigurázott az ápolók és a betegársai között. Nem haragudtak meg érte. Lehet hogy csupán azért, mert ennyire beteg, és öreg volt ? Nehéz megmondani, de tagadhatatlan tény, hogy senkivel nem kivételezett, mindenki sorra került. Még önmaga is.

A végrendeletét is megírta, bár ezt igazán nem sikerült humorosra vennie. Nem sok kérése volt, csak buta öreges apróságok. Például azt akarta, hogy a saját kezével készített ceruzakészletet, annak a kislánynak adják, akivel naponta szokott beszélgetni a parkban, amikor még nem esett nehezebbé a járás. A kislány szépen tudott rajzolni, egyszerű ákombákomb vonalaival jól ki tudta fejezni magát. Szerette volna, ha nevetnek a temetésén, írt is egy rövid szöveget ennek megsegítésére. Vagyontárgyaival nem törődött sokat, úgy gondolta, majd mindenki megtalálja azt, ami tetszik neki. Nem volt gazdag, és oda ahova megy, nem is kell pénzt vinnie magával.

Sokszor felébredt benne a felesége emléke. Sok éve ment el, és nagyon megsiratta. Akkor sírt igazán belülről és szívből. Remélte, hogy most újra találkozhatnak majd. Nem tudott semmit a túlvilági életről, de remélte, hogy létezik.

Később ismét elővette a végrendeletet. Még egy utolsó akaratot véselt a papírra, enyhén remegő kezével. Azt akarta, hogy ne vessenek amikor ő elmegy. Sosem szerette a síró arcokat, még a saját síró arcát sem. Az életet mindig is vidámnak tartotta, és nem fogadott el ezzel ellenkező véleményeket.

Sokat aludt, hogy szelleme kipihent legyen. Nem sietett elmenni, még volt néhány poén a tarsolyában, amit oda akart adni az embereknek.

Az egyik este felébredt. Felkelt az ágyból, és úgy gondolta, sétál egyet. Nem volt elég, hogy járnai is alig-alig tudott eddig, de sokkal könnyebbnek érezte magát mint máskor. Arra gondolt, hogy teste már megszokta a fájdalmat, és azért nem érzi már. Elbattyogott az ajtóig,

és lenyomta a kilincset. Még pontosabban, szerette volna lenyomni.

A kéz úgy siklott át a tömör fémen, hogy egy kis hidegségen kívül semmit sem észlelt. "Biztosan álmodom" - gondolta miközben könnyedén átlépett az ajtón, és sétált egy kört az üres folyosón. Átléphetett volna ugyan a falakon, de már annyira megszokta, hogy a falakon nem lehet átmenni. Még tetszett is neki ez a kis önmegtartóztatás. Valahogy ragaszkodott a fizikai léthez. Visszasétált, és arra gondolt, hogy álmok nélkül fog továbbaludni.

Átlépett a kedves faajtón, és megpillantotta önmagát, ahogy ott fekszik. Mozdulatlanul, kihűlve... holtan.

Mindhiába kísérletezett, nem ébredt föl. Leült az ágy szélére, ami kis gyakorlást igényelt. Tudott beszélni, mitöbb még üvölni is, de a hang, de még picinyke légmozgás sem jelentkezett a valós világban. Gondolta, hogy ez nem fog örökké tartani, hiszen nem látott önmagához hasonló kóborlókat. Lassan szokta meg ezt az új állapotot, fityiszt mutatott a saját mozdulatlan testének, és nagy érdeklődéssel figyelte, ahogy észreveszik, hogy meghalt.

Néha odaugrott az emberek elé, grimaszokat vágott, bár tudta, hogy az egészségből nem látnak semmit. Még a tükröben sem volt képe. Ha ismert volna egy szellemfotóst, most felkereste volna, de sajnos ilyesmire még az ő nyitott gondolkodásával sem készült fel.

Sajnálta az embereket, akik annyira sajnálták őt, mert meghalt. Pedig igazán nem érezte rosszul magát. Nem voltak fájdalmai, és akár egy páncélajtón is átsétálhatott volna. Tetszett neki, hogy mennyire dicsérik, pedig egyáltalán nem tartotta magát annyira jó embernek, mint ahogy most mások próbálták beállítani. Szóval ez van, amikor az ember meghal. Ritkamód érdekesnek találta.

A ravatalozóban felolvasták a végrendeletét, de nagyon mélyen megsértették vele. Senki nem akart nevetni, mindenki csak melabús arccal hallgatta a beszédeket, amik ismételten túldicsőítették őt. Kezdett elbúsulni, tömeghatás alá kerülni. Aztán, a fia beszélt éppen, és azt mondta, hogy ő annyira szeretne nevetni, eleget tenni apja kérésének. De egyszerűen képtelen volt rá.

Határozott hát, belebújt fia testébe, és elkezdett teljes belső energiáinak felhasználásával nevetni.

A fiú arcán először furcsa arckifejezések jelentek meg, a család orvosa nekiállt kotorászni a gyógyszerek között, amikor a fiú hatalmas nevetésben tört ki. Ezernyi megbotránkozott arccal állt először szemben, aztán lassan oldódni kezdett a búsulás. Félt, fiának sok kellemetlenséget okoz ezzel, de meg akarta tenni, öreg akaratos vénembernek látta magát.

De végül a ravatalozó hideg csendjét rengeteg nevető vidám hang töltötte be, a könnyek felszáradtak, és senki soha többé nem tudott igazán szomorú lenni, amikor az öregre gondolt. Megértették azt, amit egy egész élet alatt próbált nekik megtanítani.

Egy kislány pedig karikatúráival mindig mosolyt csalt az emberek arcára, de ezt ő már nem láthatta. Továbbment, mert megtette mindazt, amit meg kellett tennie, megtalálta azt, akit egyszer már elveszített.

Mert senki, de senki nem hal meg igazán.

A Névtelen

Eléggé furcsa érzés egy akasztófa alatt állni. Ki tudja mi zajlott le abban az ezernyi emberben, aki ilyen lélegzetvételnél közelségben érezte a halál illatát. Elsőre talán bűzös és félelmet keltő lehet, de a lélek idővel ledobja előítéleteit. Elismerem, saját magam hibájából kerültem ebbe a helyzetbe. A papok, akiket errefelé isten szolgáinak tartanak, azzal vádoltak meg, hogy boszorkánymester vagyok. Hiába is védtem volna magam, ezek bármi alapján hóhérékre jutathattak volna. Ne feledjük, profikról van szó. A hatalom mindig a saját önös céljait szolgálja ki, és az én esetemben sem tettek kivételt.

Egész szép tömeg gyűlt itt össze, valóban megtisztelő. Nem nekem szól a megtisztelés, a halálnak, az elmúlásnak. Oh, balga emberek, mint ha olyan élvezetes dolog lenne azt látni, ahogy valaki eltávozik az élők közül. Eddig még sosem jöttem el ilyen eseményre, bár a véleményem a halálról egészen különbözik más emberektől. Igen, tudom, hogy most éppen én leszek az eltávozó személy, de ha szükséges holnap is találunk valakit. Megtehetném ugyan, hogy szertefoszlok, vagy egyszerűen átengedem a testemen a kötelet, de ebben a világban ezek után már nem lenne létjogosultságom. Egyszerűbb elbúcsúzni, a hibák illúziójáért is fizetni kell.

Éppen elmesélik hogy miért akasztanak fel, ezt mindenképp érdemes meghallgatni:

"Karusbon Gerton, akit itt látnak a vesztőhelyen, nem más mint egy boszorkánymester, akit szent lovagjaink elfogtak. Vádoljuk istenkáromlással, és egy nőszemély fekete mágia által történő feltámasztásával. A törvényszék határozata szerint a büntetése: Halál."

Természetesen szegény lánynak azóta elvágta a torkát. Segíteni akartam neki, de hibáztam, csupán még több szenvedést hoztam az életébe. Ez van, amikor az érzelmeiket nem kontrollálja a tudat. Nehéz jó atyaként a gondolatokról s az érzelmekről egyaránt gondoskodni. Civakodnak, hiába testvérek. De eltértem a témától, ugyanis külön figyelmet kell fordítani az istenkáromlás szóra. Még Jézust is ezzel vádolták. Ki tudja hány jóra törekvő embert fognak még halálba sodorni, csak azért mert rájött, hogy a korlátok amelyek között élünk: nem léteznek.

Kirúgták alólam a széket. Határozottan fáj a halál.

Elég nehéz eldönteni, hogy gyávaság, vagy bátorság halhatatlannak lenni. Mert gyáva az, aki nem hajlandó eldobni magától az életét, és újrakezdeni előről, és bátor mert hordozza magával a sok élet okozta fájdalmas terheket. Gondolj csak bele, mások azt hihetik, tiszta lappal indulsz, közben a teleírt lapokból mér könyvet fűzöl. Egy anya, egy szeretett lény elvesztése sokszor borzalmasabb a saját halálunknál. Nálam is szaporodott ezeknek a fájó emlékeknek a száma. Nem mintha egyszerűen számozni lehetne őket. Hiába reménykedtem benne, nem jön a megszabadító fásultság. Talán itt lenne az ideje, hogy befejezzem az örök körforgásban való keringést, de ennek eldöntője már nem én vagyok. Választottam, és viselnem kell minden tettem súlyát.

Egy női mell sokmindent jelenthet. Egy gyermeknek táplálékot és szeretetet jelent, de egy férfinak már szexuális szimbólumot, a festőnk formai csodát, a plasztikai sebésznek a munka tárgyát. Számomra akkor éppen a táplálkozás szempontjából volt a legfontosabb. Kezdtet ismét tudatára ébredni az egóm, de a szemem még csukva volt. Az első pillanatokat arra fordítottam, hogy örömemet fejezzem ki a világ számára arra vonatkozóan, hogy a szoptatást még mindig nem szüntették meg. Tudom, furcsa ez a gondolat, de az aki többször éled újjá, más és más testekben, annak nagyon is fontosak ezek a részletek. Mindig eszeveszettül féltem attól, hogy a következő születésem után egy gép fog táplálni, egy szerető élőlény helyett. Ennek oka, -ha beközetkezik- szerintem az emberi kényelmesség lesz. Idővel persze megértik majd ennek helytelenségét. de lesz egy nemzedék aki nagyon megsínyli az előrelátás és megértés hiányát. Mindent megtesz az ember, csak azért, hogy neki könnyebb legyen. A rabszolgatartás kiváló példa erre, de az keveseknek jut eszébe, hogy míg a rabszolga egy őserdő közepén is feltalálja magát, a rabszolgatartó tehetetlen lesz. A kényelem néha öl.

Ki kellene nyitnom a szememet. Nem is tudom mi vár rám, azt a csekélyke tény kivéve, hogy ismét fordított képet fogok látni. Ez majd minden mozdulatomat annyira nehezzé, és esetlenné fogja varázsolni. Nem lehet kihagyni, ezzel érzékelteti Isten, hogy a világ amibe születünk a feje tetején áll. A felnőtt tudat egy gyermek testében, számomra már szinte megszokott, de mindig új élménnyel kecsgetető dolog.

Most már abba kéne hagynom, nem akarok többet enni. Még mindig nem áll szándékomban kinyitni a szemem. Már biztos valami ágyban fekszem, s puha takaró borít. Jöttek felém hangok, de ezt a nyelvet egyáltalán nem ismerem. Még ezt is meg kell tanulnom, erre viszont kevésbé leszek képes. Egy fiatal, most ébredt tudat ezerszerte befogadóbb nálam. Legalább annyira nehéz lesz, mint iskolában ülve tanulni, csak könyvek és tanterv nélkül - de legalább rengeteg időm lesz. Semmit sem érnek filozófiai elképzeléseim, ha egyszer nem tudom elmondani őket. Amíg nem leszek minimum 17 éves, nem is célszerű

mesélni róluk. Már megértem nem egyszer, hogy elővigyázatlanúságom miatt csodagyereket csináltak belőlem, és ilyenkor nem lehet nyugodtan dolgozni. Most már ki kéne nyitnom a szememet, nem tudom, hogy mennyire lesz megrázó az amit látok. Egy új lélek nem számít semmire, és nem ismeri a félelem fogalmát, én viszont képes vagyok igazán, és teljes átérzéssel félni...bármitől ami ismeretlen.

Rájöttem például, hogy a televíziótól nem kell félni, és hogy a csapból víz folyik. Viszont sokkal nehezebb volt megtudnom azt, hogy boszorkányok csak a mesékben léteznek, és ma senki nincs aki kivégezze őket. Egy jó pont. Én balga, eleinte hagytam hogy ez a tény boldoggá tegyen. Elfojtottam a sejtésem, hogy ebben a világban is akadnak olyan személyek akik birtokolják az ősi és egyszerű tudást, és éppúgy vannak köztük jók,rosszak és szürkék mint régen. A világ nem nagyon változik, erre már sikerült rájövnom eddig is, de máig mélyen hiszek abban, hogy igenis változhat. Másképp kénytelen lettem volna megürülni - hacsak nem vagyok már az a legelső pillanat óta.

Tizenkét éves koromig azzal voltam elfoglalva, hogy minél többet megtanuljak abból a világból, amibe megérkeztem. Szerencsésen középosztálybeli szülőkhöz sodort a sors, nem kellett az anyagiak miatt szenvedni. Nagyon érdekelt a technika, az elektromosság. Ez annyira új volt számomra, bár már régen is találkoztam olyanokkal akik ezt előre megjósolták, de mindegyikük az akasztófán végezte, talán éppen azon, ahol én is egykoron. Oda akarták adni a találmányukat az egész emberiségnek, de az emberiségnek jobban kellett a saját félelme, mert az már régóta megvolt. De a lombikba zárt kék villám csak akkor jelent meg, és próbált befurakodni nyugodt életükbe.

Az új technika sem szüntette meg azt a dolgot, amit már oly hosszú idők óta szerettem volna kitörölni az emberek tudatából: a háborút. Amikor ez eszembe jut, mindig sajnálom hogy ember vagyok. A moha ebből a szempontból sokkal értelmesebb az embernél. Egyszer egy hetet azzal töltöttem, hogy megmagyarázzam a moha számára a háború fogalmát. Nem jártam sikerrel, számukra teljesen felfoghatatlan az, hogy valaki másnak akarattal ártani is lehet. Akkor sem fogták, amikor egy hetes együttlét után a tűzbe hajítottam őket.

Ha az ember kilépett egy utcára, akkor valamivel kevesebb mocskot talált, mint a középkorban. Nagyon kicsi előrelépés ez mindamelllett, hogy a levegő olyan volt, mint amit valami sötét mágia szennyezett el azért, hogy meghaljon mindenki, aki belélegzi. De az emberiség lassacskán megszokta a lassú mérget. Éppúgy mint sokminden mást, ami a modern kor találmányaként vált részévé életének. Az üzletközpontokban a kiszolgálás fényes, az eladók mosolyognak, de belül épp annyira sötétek máig is, mint amit a régi piactéri hangulatban megszoktam. Azért itt is lehetett találni jó embereket. Olyat is, akinek árusként nem csak a pénz számított, hanem

a vevővel való minden apró rezdülés is. Ezek általában kis üzletek voltak, amiket a nagy cégek majd bekebeleznek. Fogyasztói társadalom, ahol a fogyasztás fontosabbá vált mint az ember. Jobb szerettem amikor a hatalom volt ezen a ponton, tisztább íze volt.

Tizenkét évesen egy hirdetésre lettem figyelmes, ami egy meditációval és önkontrollal való tanfolyamra invitált. Természetesen kaptam az alkalmon. Így végre nyíltan gyakorolhattam azokat a dolgokat, amiket eddig el kellett rejtennem a szüleim, és környezetem előtt. Mindig gondot jelentett, hogy megtaláljam azt a módot, ahogy beszerezhetem azt a tudást, ami már rég a birtokomban volt. Amikor a középkorból feleltem, hiába volt minden figyelem, többször is elszóltam magam egy-egy dologban. De nem velem van a probléma, túl sok a hazugság.

Szüleim szerint az önkontrollal való foglalkozás csak arra jó, hogy elvigye a pénztárcájukból a nehezen megkeresett pénzt. Jobb választás nem adódott, így hát azzal érveltem, hogy ettől javulni fognak az iskolai jegyeim. Ez nem volt nehéz feladat, egyrészt a többszáz éves tudás miatt, másrészt pedig az eddigiekben akaratosan és tudatosan lerontott jegyeimből kifolyólag. Végül győzelmet könyvelhettem el. Tapasztalatom mutatta, hogy a szülők legalább annyira gyerekek, mint mindenki más a világban. Nem a kismackójukat vigyázzák, hanem a gyerekeiket. A különbség csupán az, hogy a kismackót mindig a magunk gondolataival tesszük élővé, az ember pedig már maga is élőlény. Hiába a nevelés, eleinte csak azért is maga gondolkodik, és ezt mindig figyelembe kéne venni. Nem állítom, hogy meg lehet különböztetni jó, illetve rossz szülőket. Míg a szenvedés megedzi az embert, a nyugodt környezet elveszi az alkalmazkodás képességét. E kettőből kéne egy harmonikus elegyet képezni. Nem egy könnyű feladat. Az is igaz, hogy ezekről a kérdésekről nem lenne jogom véleményt mondani. Soha eddig nem volt gyerekem, nem is lehet. Valamit valamiért. De ha gzereket látok, mindig tartok tőle, hogy a gügyögő, mosolygós arc mögött valaki elemezgeti az aktuális világpolitikát. Mindemellett szerelmi kapcsolataim se voltak túl gyakoriak. A futó kalandoknak nincs értelme, nekem pedig minden élet csupán egy futó kaland a sorban.

A tanfolyammal jó darabig nem voltak problémák. Minden ment a megszokott séma szerint. De az egyik órán számomra borzasztó dolog történt. Tanárunk arról kezdett beszélni, hogy miképpen férközhetünk be mások gondolatai közé. A társaim természetesen nagy vágyakozással figyelték azt amit mondott. Zakatolt az agyam, tudtam, hogy ha valaki rákap erre a képességre, akkor nehezen menekül ennek csapdájából. Könnyű rászokni arra, hogy magunk irányítsuk a világot, de legalább ennyire veszélyes is. A teljes szabadság megállítja a fejlődést. Az eszközök csak akkor kerülhetnek valakinek a kezébe, ha már megérett annak használatára. Jól tudtam milzen veszélyes ez, én is

éretlenül léptem az útra. Például az atombomba tervét nem adtam volna emberi kézbe, mindenki láthatta, hogy az emberiség mekkora sebet ejtett önmagán. Kés villa, olló gyerek kezébe nem való.

Hiába indultak tehát jól a dolgok. Akit vezetőként találtak ezek az ifjú lelkek, még nagy hibákat hordozott magában. Biztos voltam benne, hogy cselekednem kell valamit. Tudtam, hogy támadni nem támadhatok. Ha egy ilyen ember feldühödik, akkor nekem végem, és kezddhetem egy másik testben, előről.

Megnyomtam a csengőt. Fogalmam se volt még, hogy mit fogok tenni. Mitöbb, az utolsó pillanatban kezdet bennem megfordulni a gondolat, hogy erre az eseményre jobban fel kellett volna készülnöm. Talán túlzottan bíztam a saját képességeimben, amiknek valóságban való használatát már nagyon régen gyakoroltam. Azt sem hagyhattam figyelmen kívül, hogy egy gyermek testét hordozom magamon.

Beinvitált, a lakásban alapvetően nem sok érdekességet fedeztem föl. A bútorok, és a berendezési tárgyak fából, és egyéb természetes anyagokból voltak, mégis volt bennük valami ridegség, valami magányos elhagyatottság.

Beszélnem kellett, elmondani jövetelem célját. Haboztam, valami félelem vett erőt rajtam. Talán attól féltem, hogy itt, már az első lépést elhibázom. Ebben nem segített a sok-sok tapasztalat, tényleg gyerekeknek éreztem magam.

-A tanár úr meg akar tanítani minket a mások gondolataival való bánásra.

-Igen, és mi érdekel ezzel kapcsolatban ?

-Azt szeretném ha ez nem történne meg. Szerintem még nem vagyunk rá alkalmasak.

-Ez csak a te belső félelmed, meg tudod csinálni, hidd el nekem.

-Nem erről van szó. Ez legalább annyira illetlen, mint elolvasni mások leveleit.

-Ugyan már, itt senki nem akar ilyet tenni. Ezzel csak segítenek önmagukon és másokon.

-Tudja hogy mi az a vágy ? Azt gondolja talán, hogy ha valamelyikük viszonzatlanul szerelmes lesz, nem nyúl majd ehhez az eszközhöz? Talán nem másznak be a tanárok gondolataiba azzal a céllal, hogy éppen akkor feleltesse őket amikor erre felkészülnek ?

-Én is tanár vagyok, higgy nekem. Neked nincs beleszólásod a döntéseimbe.

-Pedig néha igazán meg kellene hallgatnia azokat akiket tanít !

Valami tompa fájdalom jelentkezett a fejemben. Tudtam, hogy hozzá akar férközni a tudatomhoz. Falakat húztam fel, a másodperc tötrésze alatt. De tudtam, hogy ez csak ideiglenes állapot. Meg kell győződnöm az igazamról. Megértetni vele a helyzetet, úgy, hogy ő megváltoztassa önmagát. A fenyegetés, a megfélemlítés olyan eszköz, ami megtörheti, kiégetheti az embert, de meg nem változtathatja.

Mindeközben a fájdalom közben iszonytatóan nőtt.

-Azt hiszem én vagyok az idősebb, próbáld megérteni az indítékaimat.

-Rendben van. Tényleg én tévedtem. Még sokat kell tanulnom.

-Akkor holnap találkozunk. Szia.

Eleinte féltem, hogy sikertelen leszek. A jövő olyan dolog, amit meg lehet becsülni, de pontosan meghatározni soha. Annyira sok a lehetőség minden időpillanatban, amit semmilyen gép nem képes átfogni. Tanáromat soha nem éreztem alapvetően gonosznak. Annyi út közül ő is választhatta a rosszat. Ha pedig nem választja, akkor soha nem is ismeri meg. Nem lehet valakit igazán elítélni azért mert rosszat tett. Az ember vak, és csak a megismeréssel nyithatja föl a szemét. Addig nagyon, nagyon sok falba ütközik.

Sokan vannak, akiket ez nem zavar. Azok, akik felismerik, hogy ez rossz, már egy kicsit előrébb vannak. Nagy örömmel tapasztaltam, hogy tanárom nem csak ezt az első, de mindegyik lépést végrehajtotta. Hangja remegett kissé, amikor bevallotta a csoportnak, hogy tévedett. Ezért tiszteltem őt, és ezután ő is tisztelettel fordult felém. Soha nem tudta meg, hogy ki voltam valójában, barátságunk mégis nagyon szorosra fonódott. Mindketten tanultunk a másiktól. Szép évek voltak.

Elgondolkodtató dolog, hogy az ember mit kezdjen a halhatatlanságával. Ez talán az egyetlen, amit nem gondoltam eléggé végig, amikor elindultam ezen az úton. Túlzottan csak magamra gondoltam, és nem másokra. Ez pedig hiba. Nem vagyunk egyedül a világon, nem elég ha mi célt érünk, másoknak is szüksége van erre. Szüleimet ismét elvesztettem éppúgy mint egyetlen barátomat. Ismét bezárkóztam, végtelenül egyedül éreztem magam. Hiába volt minden tudásom, az egésznek nem láttam át már az értelmét. Személyem annyira terhekké vált. Megöregedtem, és hosszú időn keresztül senkinek nem tanítottam. Nem akartam, hogy sorsuk olyan legyen mint az enyém.

Közelgett a halál. Egy új kezdet, egy újabb világ. Testem és lelkem megfáradt, lehunytam a szemem, és olyasmit tettem, amit már nagyon régen.

Még megvolt bennem a képesség. Tudatom kitárult, és beléptem a hálózatba. Ott volt a végtelen mindenség az orrom előtt. Nem tudom mi irányított, de szinte zuhanva közeledtem egy pont felé. Egy sivatagot láttam először, majd végül egy kígyó tűnt fel a szemem előtt. Lassan araszolt a homokban, éppoly magányosan mint én. Olyan érzésem kezdett lenni, mintha én lennék a kígyó, vagy a kígyó lenne én. Nem tudtam eldönteni. Viszont biztos voltam, hogy a kígyónak van saját tudata, és az nem az enyém. De akkor már inkább a miénk volt. Egybeolvadtam a világ egy másik, magányos lényével. Az emlékek eltűntek a végtelenben, eljött a vég.

A Tea

A meleg tea kedvesen adta meg magát a gondolkodónak, miközben a gondolkodó megpróbált csupán a teára figyelni. Szomorúan vette tudomásul, hogy a tea ismét elfogyott. Mindig így volt ez. Természetes folyamat, hiányérzettel a végén. Az ő feladata a gondolkodás volt. Az a néhány pillanat, amíg a teát itta, mintha gondolkodás nélkül telt volna el.

A tea juttatta eszébe, hogy nem tudja cselekvésének értelmét. Mindig is gondolkodott. Ezt tanulta, és ezt tanította, természetes volt, mint a levegő amit beszívott. A gondolatokat csiszolgatta, mint féltve őrzött gyémántokat. Elméleteket kreált, filozófiát teremtett, és beépítette velük saját illúzióvilágát. Ez a világ egyre tökéletesebb lett, és talán egy kissé unalmasabb is. Tökéletesebb egy bizonyos szempontból... az ő szempontjából. A tea... igen, a tea valami más volt.

Gondolatai most szinte saját akaratukból, a tea felé fordultak. Az adatok megindultak, mint ahogy mindig is tették egy probléma feldolgozásának az elején. Víz, hő, szárított levelek, ízesítők, csésze, szertartás, melegség, nyugalom. Biztosan tudta, hogy ezek voltak a tea összetevői. Nem érezte teljesnek a listát. Az életéből eltelt hosszú évek alatt megtanult a dolgok mélyére hatolni, és ott megtalálni az egyszerűt. De a tea, már önmagában egyszerű volt. A megtanult módszerek megfeleltek egy bonyolult eset kinyomozására, egy ember pszichés gondjainak orvoslására, vagy bonyolult számítógépes rendszerek felállítására. De semmit nem tudtak kezdeni egy pohár teával amivel az ember minden nap találkozik.

Éppen negyedik generációs programnyelvekkel kellett volna foglalkoznia, de a frissen felfedezett probléma kiszorította a gondolataiból minden egyebet. Meglepődve tapasztalta, hogy a gondolataiban csak a tea volt.

Eddigiekben egy ilyen kis részlet az agyának csupán mérhetetlenül piciny részét foglalta el, és csak bonyolult információhalmazok telítették be az aktuálisan elérhető teljes kapacitást. Nem értette, hogy ez miképpen lehetséges. Ellentmondott a törvényeknek - a saját maga által teremtett törvényeknek. Fölmerült benne, hogy talán valami kábítószer tartalmú teát ihatott, de a tea tisztaságában nem kételkedett.

Kezével megtörölte az arcát, és megdörgölte a szemeit. Rövidesen tapasztalta, hogy ez semmit sem segített az előrejutásban. Úgy gondolta, nem ártana pihenni egyet, még mielőtt egy ilyen bonyolult probléma megoldásába bocsátkozik.

Elnevette magát. Már régóta csak vicceken nevetett, nem pedig a saját tehetetlenségén. "A Tea, mint napjaink súlyos problémája" - villant föl benne az elemző könyv címe. Arra gondolt, ha sikerül valamire jutnia, talán ehhez hasonló címmel fogja illetni a tanulmányát.

Felállt a székből, hátha egy kis séta segít majd továbblépni. Járt egy kört az épületben, és visszatért az asztalhoz, amin az üres csésze álldogált magányosan, egy számítógép társaságában. Modern technika az ősi porcelánnal egy asztalon. A tea még mindig ott volt a gondolatai között...

Az idő, valamit megoldott. Kezébe vette a billentyűzetet, majd leírta a főcímet: "A Tea" Majd alatta folytatta egyetlen kurta mondattal: "Finom."

Elmosolyodott a kész művön, kinyomtatta, és elhelyezte a polcon a többi vaskos tanulmány mellett.

Rabszolgasors

A mamut mint állat kihalt, a név él ma csupán. Ki tudja, talán a történelem majd ismétli önmagát.

Egy hatalmas mamutcégnél dolgozott. Teljesen meg volt győződve a cég fontosságáról, tudta mennyire számítanak a világban... az üzleti világban. Döntések ezrei születtek itt, minden nap minden percében. Az egész egy monumentális, aprólékosan és logikusan megtervezett hangyabolyhoz hasonlított. Élt.

Légkondicionált termek, liftek, folyosók bonyolult szövevénye volt az egész. Az újságokban mindig ott volt a cég gyakran egész oldalt betöltő hirdetése, ami részévé vált az emberek mindennapjainak.

Mindent irányítottak innen. Termelést, építést, szállítást, tranzakciókat, még a divatot is. De ami a legfontosabb, ezen keresztül az emberek életét. Meglehetősen pénzorientáltan, megállíthatatlanul.

Információ áramlott hatalmas sebességgel, ezer meg ezer üvegszál kábelén keresztül, a rendszer lelkét alkotó nagyteljesítményű számítógépek között. A rendszernek volt lelke.

Mindennapos munkája vette kezdetét, amikor helyet foglalt a saját nevével felcímkézett terminál előtt. A címke egy kis tokban csücsült, gyorsan ki lehetett cserélni. Szemei a monitorra tapadtak, keze pedig majdnem részévé vált a billentyűzetnek. Kommunikált a gépezettel, mintha csak részét képezte volna. A gép biztosította számára a feladatokat, és ő mindent külön megfontolva döntött, bár nem tudta, hogy az aktuális kérdés a világ mely pontjáról érkezik. Legyünk őszinték, nem is érdekelte. Ezért fizették, ebből volt lakása, és ebből a pénzből biztosította a megélhetés lehetőségét önmaga számára. Családja nem volt, nem jutott volna rá ideje, éppúgy mint a cég sok dolgozójának. Ennyit el kellett viselni ahhoz, hogy az ember gazdag legyen. Majd ha idősebb lesz, akkor megkapja a korai kiemelt nyugdíjat, és boldogan, szabadon élhet... és főleg gazdagon. Ez vonzotta az igazán nagy szellemi kapacitást a céghez.

De ő egy kicsit más volt mint a többi dolgozó. Nem minden kapacitását fordította a munkára, hanem hagyott magának is, hogy

néha elgondolkodjon. Lassan állt össze a fejében a saját elmélete, a rabszolgaságról. Nem olyan rabszolgaság volt ez, amit a történelemlétkönyvekben oktatottak. Azt ugyanis az egész szabad világban elvetettek. Egy egészen új dologról, egy modernebb és aljasabb fajtáról. Érezte, hogy az ember és gép közötti kapcsolat megváltozott, még ha nem is feltűnően. Nem a gép volt az emberért, hanem az ember a gépért. Minden kérdésére választ kap az embertől, mivel ő nem képes gondolkodni. Ilyen módon szívja ki az emberekből a tudást. Az egész elképzelés egyszerre volt fantazmagória és lehetséges válasz.

Két nap múlva felsőbb utasításra kirúgták a cégtől, a szokásos korai nyugdíjjal. Csupán egy tökéletlen elemet kellett kivenni a rendszerből.

Magány beszélgetések

I.

- Mit gondolsz, mi a létezés ?
- A létezés. Nekem nem számít, jobban érdekel, hogy sírnak a ceruzaelemek.
- Ugyan, a ceruzaelemek nem képesek sírni.
- De én hallom. Nem biztos, hogy tudnak sírni, de én akkor is hallom.
- Na, és miért sírnak ?
- Mert léteznek.
- Azt mondtad, nem érdekel a létezés.
- Én sem létezem. Nem is kell különösebben érdeklődnöm iránta.
- Badarság. Te létezel.
- Nem, még nem vagyok kész. Csak egy kezdődő gondolat vagyok a síró ceruzaelemekről.
- És ?
- Nem szeretem, ha sírnak az elemek. Én nevető ceruzaelemeket akarok.
- A ceruzaelemek csak tárgyak. Nincsenek érzéseik.
- Én vagyok az ő érzéseik. Csak együtt tudunk létezni, én és a ceruzaelemek. Ez szimbiózis.
- Jó neked ez a szimbiózis ?
- Igen, amint megtanulok nevetni helyettük. Már csak néhány pillanat....
- Mi van ? Hallasz ? Mi történt veled ?

Válaszként csak egy nevetés jött a távolból, a ceruzaelemek új nevetése.

II.

- Kérsz kávét ?
- Igen. Két cukorral.
- Nem kérnéd inkább hárommal ?
- Nem tudom, sosem ittam kávét három cukorral.
- Félsz ?
- Igen. Lehet hogy túl édes lesz.
- Ki fogod bírni. Más is kibírta már.
- Kettővel kérem.

III.

- Hogyan különböztessem meg magamat tőled ?
- Leginkább az egyezőségünk alapján.
- De az alapján nem lehet.
- Dehogynem. Mivel nincs másunk, csak egyenlőségünk, más alapján nem is lehetne minket megkülönböztetni egymástól.
- De hogyan lehet az egy, kettő ?
- A magány teszi.
- A magány ? Mi az a magány ?
- Az az az eset, amikor egyedül vagy.
- Akkor mi magányosak vagyunk ?
- Nem. Ketten sosem lehetünk magányosak.
- De ha az a kettő egy és ugyanaz ?
- Akkor magány van.
- De az előbb nem ezt mondtad.
- Nem mindegy? Ha nem ellenkezem önmagammal, akkor nem létezem se én, se te.
- Nem értelek. Most magányosak, egyek, vagy különbözőek vagyunk ?
- Mindhárom.

IV.

- Mondd kép, fontos vagyok én a te számodra ?
- Végül is te tartasz itt a falon. Ez alapján fontosnak kéne lenned a számomra.
- Nem válaszoltál a kérdésemre.
- Te egy tapasz vagy. Nem is látszol, mindenkit az érdekel, amit én mutatok.
- Még mindig nem válaszoltál.
- Tudod, kis dolog vagy. A kis dolgoknak akkor sem szokták megmodani, hogy fontosak, ha valóban azok.
- De miért ?
- Már régóta így van ez. Senki nem tud rajta változtatni.

A tapasz elengedte a képet. Többé senki nem rakta vissza.

V.

- Mi az hogy villa ?
- Evőeszköz. Az emberek használják.
- És kik az emberek ?
- Azok, akik a villát használják.
- Nem értem, mindek ez a két szó, ha egyik se mond semmit ?
- Csak. Az emberek így szeretik.
- De mire jó ez nekik ?
- Nem tudom. Én érzelem vagyok. Nem érdekelnek a puszta szavak.
- Én is érzelem vagyok ?
- Igen, ha annak érzed magad.
- Nem lehetnék inkább villa ?

VI.

- Holnap újjászületek.
- Mi az újjászületés ?
- Olyasmi, mint amikor valaki meghal.
- Meghalsz ?
- Nem. Újjászületek.
- A kettő miben különbözik ?
- Az egyiket hiszed, a másik valóság.
- És melyik a valóság ?
- Holnap kiderül.

VII.

- Akarsz repülni ?
- Lehet. Jobb lesz attól valami ?
- Ezt még nem kérdezte tőlem senki.
- Na, és mit gondolsz ?
- Biztosan jobb lesz.
- Egész biztos ?
- Nem. Azt hiszem megszoktam a repülést. Nem keresem az értelmét.
- Akkor mehetünk.

VIII.

- Szia visszhang !
- Sziaa viisszhang !
- Hogy vagy ?
- Hoogy vaagy ?
- Szeretlek !
- Én is.

IX.

- Mennyi idő telt el ?
- Mióta ?
- Bármilyen óta. Lényegtelen.
- Akkor miért kérdezed ?
- Ha lenne idő, akkor lenne kezdet és vég.
- De nincs. Végtelenek vagyunk.
- Unom már a végtelenséget.
- Mióta ?
- Lényegtelen.

X.

- Égek. Furcsa érzés.
- Én meg olvadok. Egyre kevesebb leszek.
- Én is elfogyok lassan.
- Mi lenne ha abbahagynánk ?
- Megszűnne a fény. Szeretem a fényt.
- De így megsemmisülünk.
- Nem, fénné válunk.
- Még nem érzem magam fénynek.
- Várd ki a végét.
- Ez csodálatos. De mi az ott ?
- Egy gyertya csonkja.

XI.

- Mi az hogy "gonosznak lenni" ?
- Az olyankor van, amikor rosszat akarsz másoknak.
- Mi az a rossz ?
- A jó ellentéte.
- Ezt egyáltalán nem értem.
- Hogyhogy ?
- Talán azért, mert nem ettem a tudás fájának gyümölcséből.
- Akkor te most milyen vagy ?
- Boldog.

XII.

- Tetszik neked ?
- Igen, jó lenne vele beszélgetni.
- Akkor miért nem szólítod meg ?
- Nem akarom.
- Ez ellentét. Emlékszel mit tanítottam neked az ellentétről ?
- Igen. Az ellentétek mindig erőt szülnek.
- Mihez érzel most erőt magadban ?
- Sírni.

XIII.

- Mi az hogy "piros" ?
- Egy szín. Ilyen a színe a vérnek, és a rózsának is.
- Sajnálom, hogy nem vagyok képes látni.
- Ez természetes. A gondolatok nem képesek látni.
- Te is gondolat vagy ?
- Igen, az vagyok.
- Akkor hogy lehet az, hogy ismered a "piros"-t ?
- Én vagyok a piros.

XIV.

- Hallod ezt a zenét ?
- Nem ismerem a zene fogalmát.
- Érzel valamit, amikor hallod ?
- Rezgéseket. Csak rezgéseket.
- Nem indít meg benned gondolatokat ?
- De. Szerintem nem elég rendszeres.
- Ne a rendszert keresd benne, azt figyeld amit mondani akar neked.
- De ez nem beszéd. Legalább is nem ismerem a nyelvet.
- Ne a gondolataiddal, a szíveddel figyeld.
- Azt hogyan kell ?
- Pontosan úgy, ahogy a zene mondja.
- Már az előbb is mondtam, hogy nem beszél.....

XV.

- Meg foglak ölni.
- Mikor ?
- Most.

XVI.

- Miért nem figyelnek rám az emberek ?
- Más gondolatok jobban érdeklik őket.
- Miért ? Nem vagyok elég jó ?
- Túl egyszerű vagy.
- Hát ez az, emiatt kéne, hogy kedveljenek.
- Sajnos nem. Az emberek a bonyolult gondolatokat szeretik.
- Miért ?
- Bonyolult.

XVII.

- Nem szeretnél testet öltetni ?
- Nem igazán, hiszen jó nekünk így is.
- Gondoj bele, akkor végre megérinthetnénk egymást.
- Csodás lenne....de mire gondoltál ?
- Nekem az emberek tetszettek meg.
- Ők nagyon ellentmondásosak.
- A mi szerelmünk bárminél erősebb.
- Jó, próbáljuk meg.
-
- Mondd, miért csaltál meg ?

XVIII.

- Most álmodom, vagy ez a valóság ?
- Ez a valóság.
- De miben különbözik ez az álomtól ?
- Semmiben.
- Akkor honnan tudod, hogy melyik, melyik ?
- Tippeltem.

XIX.

- Mik vagyunk mi ?
- Megfigyelők.
- És mit figyelünk ?
- A valóságot.
- De mire jó ez ? Segítünk ezzel nekik ?
- Nem. Ennek csak számunkra van értéke.
- Hogyhogy ?
- Így nem unatkozunk.
- Nekem ez így értelmetlen.
- Mindegy. Nem tudod elmondani nekik.
- De én akarom !
- Próbálkozz csak. Nem lehet.
- HÉ! Kisfiú ! Hallasz engem ?
- Igen, de ti sosem figyeltek rám.....

XX.

- Valaki, valahol, valamiért megálmodott téged.
- Kicsoda ?
- TE.

Felvirradt egy újabb nap, mint már annyiszor a mindenségben. A reggeli napsugár könnyedén hatolt át a vékony ablaküvegen, és megsimogatott egy fiatal arcot. Nem sikerült elérnie a kívánt hatást, a vakok nem érzékelik a fényt, és ő minden bizonnyal vak volt.

Eszébe ötlött, hogy tegnap valami szörnyűség történt.....valami - hiába próbált visszaemlékezni, semmi sem jutott az eszébe, mintha amnéziás lett volna, vagy mintha valaki egyszerűen kitörölte volna az emlékeit. Nem tudta, honnan jutott ez az eszébe, nem hitt abban, hogy ilyesmi lehetséges. Mindenesetre még élt, bár ebben sem volt igazán biztos. Az ember mindig egyszer hal meg, így ez az élmény is csak egyszer érheti....legalábbis így gondolta. Meg akarta mozdítani a kezét, de a keze nem volt hajlandó megmozdulni. Még pontosabban nem létezett a keze, és a következő pillanatban már a "kéz" szó is annyira jelentéktelen lett a számára. Furcsán érezte magát, még pontosabban nem érezte, hogy bármely testrésze létezne. Nem érzett hőt, illatokat, semmit. Emellett azonban hatalmas erővel élt benne a lét tudata. Hitt önmaga örök létezésében. Mikor felismerte tehetetlenségét az adott helyzetben, a félelem erőt vett rajta, kezdte egyre jobban azt hinni, hogy tényleg meghalt, vagy legalábbis valami nagyon hasonló történt vele. Egyedül érezte magát, egyedül és magányosan. Kezdett benne realizálódni, hogy a tudatán kívül semmije sincs, semmit nem tehet, és rövid időn belül beleőrül ebbe. Szeretett volna sírni, de nem tudott. Mi több, már azt sem tudta, hogy mit jelent az, hogy sírni. Görcsösen próbált rá visszaemlékezni, de semmi nem bukkant elő ködös, semmitmondó képeken kívül. Felébredt.

Ha egy álom véget ér, felébredéskor emléke gyakran semmivé foszlik. Mintha az embernek két énje létezne, egy a fizikai valóságban, egy pedig az álmok világában. 421 gondolataiban azonban nagyon is mélyen éltek ezek az emlékek. Annyira más volt, mint eddig bármi az életében. Már ha lehetett életről beszélni. A neve csak egy szám volt, de ennek ő semmi jelentőségét nem fedezte fel. Arra már nem emlékezett, hogy került ide, és arra sem, hogy mitől vakult meg. Nem ismerte a zenét, a játékot, sőt, még a szabadság fogalmát sem. Megszokott, monoton mozdulatokkal táplálta magába az ételt, aminek mindig ugyanaz az íze volt - ha volt neki egyáltalán. Más ízt csak az a folyadék jelentett számára, amit itt itálnak neveztek. Kezével kitapogatta ugyan a környezetét, de azt elég szűkösen ítélte, valahol benne élt az érzés, hogy a világ ennél sokkal nagyobb, és tágasabb. Erre abból következtetett, hogy halvány emlékei voltak más emberekről, és biztos

ők is aludtak valahol. Legalábbis ez volt az elve. Abban biztos volt, hogy neki aludnia kell. Egyszer próbálkozott azzal, hogy akarattal ébren maradjon, de valami erő akkor eluralkodott rajta.

A többiek nem voltak vakok. De nem is szerették őt. A fájdalom, amit tőlük kapott, mindennapos élmény volt, és mellé csak egy érzéstelen hang mondogatott megnyugtatónak ható dolgokat, mint "Nemsokára vége", "Gondolj valami másra". Ez a második kijelentés zavarta a leginkább. Számára semmi más nem létezett, mint ez a világ. Még ha annyira borzalmas és szűkös is volt. A műtét, ahogy itt nevezték az egyszerre adagolt fájdalomcsokrot, ismét véget ért. Előre tudta, hogy most hosszabb ideig békén hagyják, inkább csak tapogatják, meg kis tapasztalatokat raknak rá, szinte mindenhova, és akkor sokáig nem szabad mozognia. De akkor, az ellenőrzés után nem jött az az általa ismeretlen szavakból álló beszélgetés, ami mindig következni szokott. Olyan néma csönd volt, mint az álmában. A csöndet egy mondat törte meg, amit az öblös hang mondott, akinek neve sehogyan sem jutott 421 eszébe:

"Hozzátok be a 420-ast, őt is megnézzük."

Bent feküdt az ágyán. Az elhangzott mondat értelmén gondolkodott. Biztos volt benne, hogy valamit jelentenie kell a számára, de nem tudta pontosan, hogy mit. Az egész csak megérzés volt. Gyakran voltak megérzései. Mindig tudta előre, hogy mikor jön a műtét, és mikor valami más esemény, de most valami olyat érzett, ami eddig még nem történt. Nem tudta, hogy mi az, de biztosan érezte, hogy nem kerülheti el. Eddig semmit sem sikerült elkerülnie. Rengetegszer gondolt már arra, hogy téved, de mindig igaza volt, megállíthatatlanul. Néha úgy érezte, hogy sokkal nyugodtabb lenne az élete, ha nem sejtene semmit előre. Tapogatózva elindult a mellékhelység felé. Ezt a műveletet sem saját akaratából végezte, hanem belső hang sűgta neki, hogy tennie kell. Ez a hang ahhoz volt hasonló, ami a fájdalmat közvetítette felé, de egyáltalán nem volt annyira vad, talán a inkább a kedvesebb hangok egyike. Az ülőke rideg volt, mint minden más erre felé. Szeretett volna véget vetni ennek az egésznek, de nem tudta, hogy a halál mitől következik be, pedig úgy érezte, hogy az biztosan megoldást jelentene. Dolga végeztével megkerülve a kis asztalt, meg a széket visszasétált az ágyhoz. Nem tudta, egyáltalán miért tapogatózik. Minden mindig ugyanaz volt, csak benne élt a vágy arra, hogy egyszer majd valami nem ott lesz, ahol eddig. Fáradságot érezte magát, és ismét álomba merült, bár tudta, hogy nemsokára eljön az étkezés ideje, ugyanazzal az íztelen maszlaggal. De most ismét álmodott.

Eszébe jutott, hogy tegnap valami szörnyűség történt....valami - hiába próbált visszaemlékezni, semmi sem jutott az eszébe, mintha amnéziás lett volna, vagy mintha valaki egyszerűen kitörölte volna az emlékeit. Nem tudta honnan jutott ez az eszébe, nem hitt abban, hogy ilyesmi lehetséges. Mindenesetre még élt, bár ebben sem volt igazán biztos. Az ember mindig egyszer hal meg, így ez az élmény is csak

egyszer érheti....legalábbis így gondolta. Meg akarta mozdítani a kezét, de a keze nem volt hajlandó megmozdulni. Még pontosabban nem létezett a keze, és a következő pillanatban már a "kéz" szó is annyira jelentéktelen lett a számára. Furcsán érezte magát, még pontosabban nem érezte, hogy bármely testrésze létezne. Egyedül érezte magát, egyedül és magányosan. De valami azt sűgta, hogy ez tévedés. Ez a valami még egy számot is közvetített feléje. Valamit kell jelentenie annak, hogy négyszázhusz. 420,420 - furcsa módon ennek volt jelentése a számára, legalábbis ebben a világban. Mintha egy másik létezőt jelölt volna. Valakit, aki hasonló hozzá, és mégis más. Ettől a felismeréstől valami olyasmit érzett, amit egy nagy, igazán szabad levegővételhez hasonlított. Nem tudta mi történt, csak érezte, hogy történt, és meg kéne találnia, hogy mi volt az. Az a valami biztos kívül esik azon, amit tud. De mit tud ő egyáltalán ? Felébredt.

Sosem szerette ha felébredt. Most még inkább rosszul esett a dolog, de a nővért ez minden bizonnyal nem zavarta. De most nem fogta kézen, hogy elvezesse oda, ahol enni szokott. A kis asztalra rakta az ételt - ezt 421 a hangokból felismerte -, és oda kellett ülnie az evéshez. Végre megértette, hogy milyen célból volt itt az asztal és a szék. Eddig semmi értelmét nem találta ittlétüknek. A valódi világa a puha ágy volt. Az egyetlen, ami semmi fájdalmat nem okozott neki. De az ágy nem volt élő, legalábbis nem úgy viselkedett. Az ételnek meglepő módon íze volt, de nem tudta mihez hasonlítani. A hatása elszibbasztotta, és kissé égette a gyomrát. Olyat tett amit eddig soha, elejtette a kanalat, amely hangos csörrenéssel landolt a steril kőpadlón. Nem akart többet enni. Éhes volt, de nem akart. Valamitől félt, valamitől.....ültében nyomta el ismét az álmot. Nem ébredt fel akkor sem, amikor teljesen magatehetetlenül ledőlt a székről.

A testet átszállították a hullaházba. Mindig így történt ez a sikertelen műtétek után. A hullákat némi idő elteltével először felboncolták, a még nem károsult szerveket pedig kivették, és felhasználták valahol máshol. Természetesen nem ingyen adták ki a kezükből a drága árut. Igaz, mindez teljesen illegális volt, de ez senkit sem érdekelt. A pénz volt a fő irányító, aminek senki el nem nyomhatta mindent túlkibáló szavát. Ha bárki akadt, aki mégis megpróbálta, akkor ott végezte ahol most 421 feküdt, tehetetlenül. Legalábbis a külső figyelő számára, mert ő valójában álmodott.

Az élet ösztöne szűlte benne az álmot.

Eszébe jutott, hogy tegnap valami szörnyűség történt....valami - hiába próbált visszaemlékezni, semmi sem jutott az eszébe, mintha amnéziás lett volna, vagy mintha valaki egyszerűen kitörölte volna az emlékeit. Most már tudta hol van. Ott, ahol már eddig két alkalommal. Két alkalom ? Mit jelent az hogy kétfő ? Bármennyire is meglepte a dolog, tisztában volt vele, hogy mi az, bár megfogalmazni nem tudta

volna. Ez alapján jött rá arra, hogy a neve valójában csak egy szám. Továbbvive e gondolatfonalat - ha az emberek logikusak, akkor minimum 421 ember van a világban. Azt meg tudta érteni, hogy ez sok. Legalább is több annál amennyivel ő valójában találkozott. Tovább gondolkodva eszébe jutott, hogy a mütösöknek nem volt számuk, őket másképp szólították. Megértette, hogy a világban a gonoszoknak nincs számuk. Azt még nem tudta, hogy akiknek számuk van, azok jók e, avagy rosszak, de hitt, és hinni akart benne, hogy igenis jók. Legalább annyira mint ő. Nem tudta azonban, hogy miért tartja magát jónak. Nem akart senkinek rosszat, nem akart fájdalmat okozni. A fájdalom rossz, az ágy jó. Ennyire egyszerű volt a világ az ő szemében. Mindemellett ott volt még 420. Nem tudta miért, de ez a szám valahogy benne maradt. Egyfajta vonzalom ébredt benne, és ez a gondolat elhatalmasodott rajta. Van tehát egy a 420 nevet viselő személy, és neki találkoznia kéne vele. De itt nem volt semmi érzékszerve, és nem tudott beszélni sem. Akkor pedig nem tud itt találkozni vele. Tudta, vissza kell mennie. Felébredt.

Az első tevékenysége az volt, hogy hányt. Egyszerű, és hatásos cselekedet volt ez ahhoz, hogy kiűritse a mérget a szervezetéből. A levegő hideg volt, és nem az ágyában feküdt. Rideg és kemény dolog volt alatta, és nem volt rajta az a ruha sem, ami eddig borította vékonyka testét. Kezével tapogatózva felfedezte, hogy mindenhol ez a rideg kemény dolog vette körül. Egyre inkább fázott, már már annyira, hogy az erős fájdalmat okozott. Megpróbált menekülni, úgy, ahogy eddig még sosem tette. Soha nem volt képes befolyásolni a sorsát, de most felhagyott a magatehetetlenségével. Ha itt marad, meghal. Nem akart meghalni. Most már nem volt minden olyan unalmas mint eddig, és valahogy úgy érezte, hogy a szenvedéseknek vége lesz. A szabadság fogalma lassan életre kelt tudatának egy félreeső zugában.

A hullatároló szekrényt kívülről nyithatóra tervezték, de semmi védelmet nem adtak az ellen, hogy valaki belülről kinyithassa. Ennek egyszerű oka az volt, hogy egy halott nem szokott mozogni.....elméletileg.

421 valahogy kívül találta magát a rideg koporsón. Sérülések borították ugyan testét, de a fájdalmat már talán túlzottan is megszokta. Kinyújtotta mindkét kezét, mint legfontosabb érzékszervét. Élesen figyelt a zajokra és a szagokra. Egyenlőre minden nyugodt volt körülötte. Végigment a fal mentén, és különösebb gondolkodás nélkül befordult a sarkon. Itt már valamiféle géphangot is halott. A fal sima volt, és fűjt a szél, ha nem is erősen. Előre haladva egy ajtóhoz ért. Kítapogatta a kilincset, és benyitott. Nem sok ajtót ismert amin a kilincs működött, a legtöbb ajtó zárva volt eddig előtte. Lassan ment előre. Egy lépcsőt talált, ami fölfelé vezetett. Ebből tudta, hogy lenn van...legalábbis valamihez képest. Elindult fölfelé, szinte teljesen a falhoz tapadva,

mintha az valami védelmet, vagy biztonságot jelentett volna. Jópár fok után ismét elágazáshoz érkezett. Lassan lépkedett előre, alig-alig emelte fel csupasz lábát a szilárd talajról. A fal mellett székek voltak, ki kellett kerülnie őket.

Egy ajtó nyílását halotta meg a háta mögül. Halkan leguggolt a falhoz, és összegömbölyödött. Az egész nagyon állati, ösztönös reakció volt, amit a benne élő elemi félelem vezérelt. Éhes is volt, de ezen nem volt ideje gondolkodni, mert emberi hang törte meg a csendet. -Hát te meg hogy kerülsz ide az éjszaka közepén ? Nem kéne a szobádban lenned ?

A hang furcsa volt. Nem volt benne semmi gonosz. Mitöbb, határozottan kellemes színezetet hordozott magában, de még ez sem adott okot bizalomra. Néhány hosszú pillanatig tartó hallgatás után valami ruhát érzett a bőrén. Nem az a ruha volt, amit eddig viselt. Nem volt annyira kényelmes ugyan, de legalább nem hordozott magában rossz emlékeket.

Még hosszú időbe telt, amíg visszatért az öntudata. Amit a saját egyszerű nyelvén elmondott, elég volt ahhoz, hogy azt a rengeteg gyereket és felnőttet kihozzák az illegálisan létrehozott kísérleti laboratóriumból. Akkor még azt sem tudta, hogy kevesek merték volna mindezt elmondani a közvélemény előtt. Számára ez természetes volt. A közvélemény számára viszont ez a történet is csupán egy néhány napos csodának számított.

Ugyan látását sosem nyerte vissza, de megtanult boldog életet élni. Feleségét, ritkán még százhusznak is szólította, és ő soha nem bántódott meg érte.

Többé már nem álmódott olyat.....

Az ajtó

Lassan végigsimított a testén. Minden biztonnyal a saját teste volt, de azt, hogy mennyire tartozik hozzá, nem tudta eldönteni. Néha egy kopottas köpenynek tartotta csupán mely eldobható, néha pedig úgy ragaszkodott hozzá, mintha a legfontosabb dolog lenne számára a világon. De tudta, az ajtón túl, már nem lesz hely az oly annyira megszokott testének.

Várt néhány percig, hátha az ajtó végleg, és örökre eltűnik az orra elől. De a sors nem kegyelmezett - vagy ő nem kegyelmezett önmagának ? Az ajtó ott volt, és legalább annyira vonzotta, mint amennyire taszította. Döntenie kellett, vagy átlép rajta, vagy visszafordul. Várakozás közben felmerült benne a harmadik lehetőség, hogy itt marad, de ahogy ez az eszébe ötlött, már tudta, ez lehetetlen. Nem volt semmiféle itt, csak az ajtó, és a visszaút létezett. Ez a dolog

nagyon zavarta, és elhatározta hogy körülnéz.

A feje nagyon nehezen mozdult, mintha sűrű mézben akarta volna elfordítani. Hosszú percekbe került, amíg hátrafordult, de az is lehet, hogy évekbe - az idő fogalma itt megváltozott, ha egyáltalán létezett.

Egy hosszú utat látott, ami elveszett a végtelenben. Ebből tudta, hogy jött valahonnan - de honnan? Mindhiába próbált emlékeket keresni magában, semmi nem bukkant elő a mély homályból. Ez volt számára az igazán szörnyű érzés, tudta hogy van múltja, de nem emlékezett rá. Azt sem tudta eldönteni, hogy pontosan miért van itt. A gondolat, hogy át kell mennie az ajtón, már nem is látszott az egyetlen lehetőségnek.

Legalább lett volna ott valaki akivel beszélgethet, megoszthatja a pillanat zavartságát, de teljesen egyedül volt, valami extrém, és érthetetlen valóságban - már amennyire ez valóságnak volt tekinthető. Ez alapján jutott arra a megnyugtató következtetésre, hogy csupán álmodik, de minden kísérlete a felébredésre kudarcot vallott. Kezdett félni attól, hogy egy álom fogva tartja, rabságba ejtette. Talán kómában van? Egy önmagába zárt gondolat, ajtóval, úttal és valami mézszerű légkörrel, amiben olyan nehéz mozogni. Idővel ezt a gondolatot is elvetette, és tovább kereste a megoldást.

Meghalt.

Szinte még nem is tudatosult benne a gondolat, amikor árvízként rázuhant egész életének az emléke. És ez a zuhanás hirtelen, és nagyon hideg-meleg valóságos volt, és bár olvasott már erről, a könyvekben leírtak meg sem közelítették a valós élményt. Ezt mindenkinek magának kell megtapasztalnia, és nincsenek kikapuk, nincs kivételezés, protekció. Most már tudta ki ő, és azt is, hogy honnan jött. Tudta azt is, hogy egy klinikán fekszik, és emberek dolgoznak azon, hogy újraélesszék. Mitöbb, mindent megtesznek érte, és mégis a döntés az ő kezében van, és azok az orvosok, ott a valóságban, már semmi befolyással nincsenek a dolgok alakulására.

Csupán az úton kellett volna elindulnia, és visszatérhetett volna a valós világba. Mégis ismét megfordult, szembe az ajtóval. Vajon a pokolba, vagy a menyországba vezet - merült föl benne a kérdés, de a válasznak már nem kellett elhangoznia.

Kinyújtotta a kezét, és kitárta az ajtót. Bentről fény áradt ki, amiben megfürdött - csupán elképzelt - megviselt teste.

Mosoly futott végig az arcán. Érezte, hogy legyőzte a haláltól való minden félelmét. Kész lett volna arra, hogy levetkőzze lényét, és semmivé váljon. De azt is tudta, hogy valakinek még szüksége van rá, abban a világban, ahonnan ide érkezett.

Ismét fordulatot vett, és villámsebességgel tért vissza az életbe. A döntés megszületett.

A Fal

Volt egy királyság, hatalmas és gazdag. Az emberek boldogan, - ki szegényebben, ki gazdagabban - éltek ott rendezett életük. Veszély nem fenyegette őket, hiszen békében és egyetértésben éltek a szomszédos országokkal.

Az egyetlen szálka - legalábbis így emlegették akkoriban - egy magas kőfallal körülvett terület volt az ország szívében. Senki sem tudta, vagy ha tudta is, sosem árulta el, hogy mi rejtezik odabent. Legendák keringtek csupán, szörnyűségről s csodáról egyaránt - de ezek egymásnak annyira ellentmondtak, hogy még a mesélőjük hagjából is gyakran kihallatszott a kételkedés. A kirány megelégette ezt, mivel érezte, hogy idővel ez viszályt ébreszthet az emberekben. Úgy gondolta, mindenképp véget kell vetni a valós alapot nélkülöző találgatások sorának. Egy zsák aranyat kínált föl annak a bátor embernek, aki hajlandó megvizsgálni, mi rejtezik odabenn.

A fal egyenes volt, síkos, s jó szem kellett ahhoz, hogy valaki meglássa a tetejét. Hang sosem szűrődött ki onnan, madár nem repült el felette. Rejtett s hivalkodó volt egyszerre. Titokzatos, mint minden ember lelke. Naponta vitték el a fal tövéből a szerencsétlenül járt vitézeket, akik megpróbálták megmászni. Azok voltak szerencsésebbek, akik áttörni próbálták csákánnyal vagy kalapáccsal - de nekik is be kellett látni, a fal bizony áttörhetetlen.

Ahogy az idő előre haladt a legkisebb eredmény felcsillanása nélkül már mindenki úgy gondolta, a hely gonosz, s jobb nem háborgatni, mert csak áldozatot áldozatra követel. Egyre nagyobb körben költöztek el az emberek a környezetéből. A király nagyon sajnálta ezt, ahogy a távolságtartás nőtt, az ország fogyott. Számolnia kellett a lehetőséggel, hogy végül az egész királysága semmivé lesz a félelemtől - ezt okozta azzal, hogy tisztázni akarta a helyzetet. Magához hívatta hát a legbölcsebb embert, a vén Abbart-ot, hogy adjon néki tanácsot. Az öreg így válaszolt:

“Uram királyom, egyszerű választ neked nem adhatok, ennek okát meg ne kérdd tőlem, hallgasd hát mit mondanom kell, de utánna egyet se kérdezz, mert néma leszek:

Ami mélyen van, felfedetlenül erővel el nem érheted: visszafordul az, s rögvest ellened. Előítéleted mind, vesd a szakadékba. Gondolatod legyen mint a tiszta víz, szívedben ne doboljon az élet. Ekkor, s csak ekkor a falat könnyedén átléped, de meglehet, odabenn lesz véged.”

Ezekkel a szavakkal Abbart megfordult, s öregségéhez képest gyors léptekkel távozott, magára hagyván a királyt saját gyötrő gondolataival.

Három nap múltán a király kisebb kísérettel elvonult a fal

tövébe, ahol egy sátrat közvetlenül a fal tövébe helyeztetett, úgy hogy egyik fele a fal felé nyitva legyen, de kíváncsi szemek meg ne láthassák mi történik odabenn. Egyedül lépett be a sátorba, s hét napra rá, amikor már sokakat elfogott a félelem, egyedül is lépett ki onnan. Rögvest egy emelvényre állt, s így szólt a közben összegyűlt kíváncsiskodókhoz:

"Kedves népem, férfiak, asszonyok, gyermekek. Odabent nincs semmi mi veszélyt jelentene ránk. Bárki, aki meg akarja ezt nézni a saját szemével, olvassa el a bölcs Abbart fejtvényét, s tegye meg az utat úgy, ahogy én is. Hozzátok rendbe, s lakjátok be az itteni falvakat nyugalommal. Ez minden amit mondani akartam."

S csodák csodája, az emberek lassan visszatértek, s ismét rend, s nyugalom uralkodott a királyságban. A bölcs Abbart pedig meglátogatta a királyt, s így szólt hozzá:

-Uram királyom, bocsásd meg egyetlen kérdésemet, de mondd, jártál te valaha azon a falon túl ?

-Én? Sohasem.

Összjáték

A szél hidegen, frissítően fúj át a tájon. A napfény pedig hosszú, vörös csíkot húzott a hatalmas víztükörre. Kettejük szabad játéka volt ez a pillanat, legalább is ők így hitték. Volt ott még valaki...

A szakadék szélén állt, és bámulta a vizet, ahogy monoton folyamatossággal ostromolja a sziklákat. Szép lassan elkoportatja majd az egész szigetet, csak türelem kell hozzá. Mindig is szigetnek tartotta a kontinenst. Ezt is éppúgy víz veszi körül, csak egy kicsit nagyobb az átlagosnál. Leült a szakadék szélére, és lelógatta a lábát. Szemét végigfuttatta a víztükörön végigvonuló fénysávon. Aki nem jött ide több alkalommal, az sosem fedezhette föl, hogy ez a jelenség mennyire változatos.

Ez a hely volt az ő temploma. Nem szerette a nagy vallásokat. Mindegyik szabályrendszereket akart állítani az ember számára, azt állítva, hogy az egyetlen igaz utat mutatja. Nem szerette a mások által kreált szabályokat, ő a saját útját járta. Az élet számára egy tánc volt, egy hatalmas szabad pörgés, amiben csak a saját törvényei léteztek. Szerette az embereket, bár nehezen értette meg őket. Fölösleges rohanás, figyelmetlenség, a jelenlét hiánya fertőzte a világot.

Felhúzta a lábait, és összefonta őket maga előtt. Kiegyenesítette a gerincét, két tenyerét mellkasán nyugtatva összerakta. Mielőtt lehunyta szemét, emlékezetébe véste a mai hajnal kedves képét. Teste ellazult, tudata fokozatosan megnyugodott, mint ahogy már sok alkalommal eddig. Figyelte a légzését, míg lassan eljutott egy másik létező tudatállapotba.

A szél csak kevergette a felgyülemlett szennyes levegőt. A neonreklámok fényei ezer színre festették az utcákat. Kettejük mindennapos játéka volt ez, de ebben nagyon kevesek fedezték fel a költőiség bármilyen apró megjelenését.

Félt, hogy egyszer majd erről is születnek költemények. Amikor ezek a helyek természetesnek, és egzotikusnak számítanak majd. De ennek az ideje szerencséjére még nem jött el. Az emberek kitartó pusztítása viszont egy ilyen jövőt vázolt föl előtte. Bizakodnia kellett vola, de nem tette.

Emberek alkotják a város vérét, a tömegközlekedés hálózata tölti be az erek szerepét. Ezzel a képpel a fejében érkezett el a repülőtérré. Nem akart elutazni. Itt volt az ő otthona. Már hat éve a repülőgép társaságnál dolgozott, de eddig még sosem utazott ilyen vasmadarak gyomrában.

Elfoglalta helyét az útleveél-ellenőrzőben. Főnökei szerették a munkastílusát, bár nem tudták, hogy mitől volt képes így dolgozni. Sosem volt ingerült, mindig segítette az utasokat. Itt betartotta a szabályokat, de a megoldásokat kereste a problémák helyett.

Az a nap is úgy kezdődött mint a többi. Miközben ellenőrizte az iratokat, ismételten kedvesen mosolygott a lányokra, de várakozásával ellentétben egyikük sem kérte el a telefonszámát az ilyen megmozdulások hatására. Egyszerűen hiányzott neki egy társ az életéből, hogy vége legyen annak a magánynak amiben a mindennapjait töltötte. Mindhiába érte el a teljes lelki nyugalmat, ez a pont számára hiányos maradt. Olyan volt ez, mint lyuk a kanál alján, amin keresztül szinte minden étel eltávozik mielőtt magunkhoz vehetnénk. Ezért volt benne a mély várakozás, minden nap minden percében. Soha nem vesztette el a reményt, tudta, hogy nem veszítheti el... Aznap sem volt szerencséje.

Hazaérve piritós kenyérral s salátával enyhítette az éhséget. Nála ay étkezésnek is módja volt, tudott figyelni minden falatra. Nem kapcsolta be a tévét, mint ahogy mások tettek ilyenkor a munka végeztével. Valóságként akarta nézni a világot, nem úgy, ahogyan láttatni akarták vele.

Volt tehát ideje bőven. Szertartásosan vett elő egy mappát, ami számára oly sokat jelentett. Senki nem tudta rajta kívül, hogy ez létezik. Könyvet írt, csak önmagának, és neki, annak az ismeretlen valakinek.

Már fél éve bámulta az első, még teljesen üres lapot. Hiába gondolkodott, nem jutott eszébe semmi. Már lassan az a képzet öltött benne formát, hogy azért nincs társa, mert képtelen megírni azt, amit neki szánt. Valakinek, akit még nem ismert.

Másnap reggel ismét ott ült a tengerparton, figyelve az aznap reggeli kivételes előadást. Talán ez az élmény kizárólagosan az övé volt. Talán mindeki más rohant valahova az életet hajszolva. Talán újsághirdetést kéne feladnia, vagy marketing előadást tartani, hogy az

emberek felfigyeljenek a természetnek eme apró, ingyenes ajándékára. Valóban ingyenes volt, az élethez járt extra ajándékként. Az életért halállal fizetünk.

Az emléket magába véste, lehunyta a szemét. Ellazította testét, és nekilátott megnyugtatni háborgó tudatát. Ekkor jutott eszébe a teremtés gondolata. Ha nincs megfelelő társ az ő számára, akkor majd létrehozza magának. Fizikailag ez teljes képtelenségnek tűnt, de valahol érezte, hogy mégis lehetséges.

Nem ment el pszichológushoz, pedig félt, hogy esetleg megőrült.

Vagy két utcával arrébb a pszichológus mit sem tudott minderről. Végezte a munkáját úgy, ahogy mindig is tette az eddigiekben. Akiről nem tud, aki nem kér segítséget - annak nem segíthet. De aznap találkozott egy lánnyal, aki mert segítséget kérni, s magában kereste a hibát.

Végre sikerült leírnia az első sorokat. A könyv a Teremtés címet kapta. Számára is idegen volt, hogy szinte matematikai pontossággal meghatározza azt a társat, akit magának akart. Éjszakákba nyúlóan olvasott különböző könyveket, amik képesek voltak tudatába markolóan leírni egy-egy mozdulatot, gondolatot. Próbált minél több információt összegyűjteni, hogy a mű teljes és életképes legyen.

A reggeli meditációk egy részét arra fordította, hogy a tudatában lépésről lépésre felépítse a teljes személyt. A hangjának színeit éppúgy meghatározta, mint azt, hogy mit gondol Verdi műveiről. Egy teljes éven keresztül dolgozott, amíg a mű emberfeletti munka eredményeként elkészült. Már csak egyetlen lépés volt hátra....

A hajnal pillanatát hiába próbálta magába vésni. Ezt a napot mással akarta nevezetessé tenni. Szabadnapot kért aznap, nem tudta mennyi időt fog felemészteni a művelet. Lassan bontogatta fel a csomagokat, amiket tudata mélyén tárolt. Ezernyi kis részlet kelt életre, ahogy összeállította a művet. Többet mint egy mű, egy élő, egész lényt, egy új életet.

Minden energiáját fölemészttette, tudta, hogy ott kell lennie a lánynak előtte, pont úgy ahogy megteremtette a gondolataiban. Félve nyitotta ki a szemét..... Senki nem volt ott....

Ismét a városban volt. A város részét képezte, egy beolvadó sejt volt az egészben. Jelentéktelennek érezte magát. Egy teljes év munkáját elveszettnek érezte, minden hiába volt. Elfoglalta a helyét, de aznap nem akart az arcokba nézni. Inkább bújt volna a föld alá, minthogy emberek között legyen. Bár a szegyen csak az övé volt, senki nem tudott róla, akkor is mélyen lesújtotta. Az arcokat csak az útlevelemben látta.

Az ő arcát is. Nem hitt a szemének, vadul dobogni kezdett a szíve, és lassan emelte föl a tekintetét. A lány tekintete éppen annyira

értetlen és meglepődött volt, mint az övé. És többé nem akart utazni. Megtalálta az igazi otthonát.

A szél hidegen, frissítően fújta át a tájon. A napfény pedig hosszú, vörös csíkot húzott a hatalmas víztükörré. Kettejük szabad játéka volt ez a pillanat, legalább is ők így hitték.

A pillanatot még két szerető szempár is figyelte, és örökre az emlékezetükbe vésték...

Taxi

Ha az ember végigfuttatta a szemét a lakótelepi házakon, könnyen érezhette, hogy nem a leggazdagabb emberek laknak itt. Egyforma házak, lapos tetők. Mindhiába a tervezők munkája, ezek az épületek magukban hordoztak valamit az embert lealacsonyító egyformaságból. De ez az érzés inkább a kívülállókban fogalmazódott meg. Az ittlakók közül sokan mindent megtettek azért, hogy a saját részüket az egészből otthonossá, és egyénivé tegyék.

Neki erre nem volt ideje. Igazán csak azért járt haza, hogy egyen és aludjon. Az egész lakás semmi más célt nem szolgált. Nagyobb ünnepeken néha elutazott a szüleihez, baráti köre szertefoszlott amikor befejezte az iskolát. Taxisofőr volt.

A sárga kedvencével nap mint nap várt, hogy jöjjön a "fogás". Sokan voltak a városban, és így fontos volt, hogy az ember jó helyet találjon. De neki soha nem sikerült. Mindhiába tervezgette esténként az aktuális bevásárlási hullámok, és egyéb események alapján a napi törzshelyét, ritkán kapott munkát.

De most várakozását siker koronázta. Jött egy utas, beszállt, elmondta hova akar menni, és ő elvitte oda. Nagyon egyszerű séma. Bár közben az utas befüstölte a bagójával az autót, a sáros cipője nyomát pedig alig tudta eltakarítani. Az utasokokért mindent megtett, de mindig akadt, aki egyáltalán nem volt tekintettel rá. Időnként utálta őket, azért, mert szüksége volt rájuk.

A lakás bérleti díja megemelkedett. Mindhiába próbálta összébb húzni magán a nadrágszíjat, csak apadt a kevéske tartalék pénze. Hibáztatta az államot, a főbérlőt, nomenem mindenki mást aki még eszébe jutott. Eddig sem feldobott hangulatát kezdte kezébe venni az idegesség.

Ismét a kocsiban ült, és utast szállított valahova a belvárosba. Még mindig azon törte a fejét, hogy miképpen húzza ki magát a csávából. Menthetetlenül beszélni kezdett az utasnak, arról az ezernyi gondról, ami a vállát nyomta, de közben egyszer se nézett hátra. Nem láthatta, hogy utasa miben mesterkedik. Amikor pedig a belvárosi csigalassúsággal megérkeztek a kért helyre, csak az ajtó csapódását halotta. Az utas egyszerűen meglógott a forgatagban.

Talán sírva is fakadt volna mérgében, ha nem jön egy másik

utas. Előre elhatározta, hogy időben kérni fogja a pénzt, és ezt biztosítólágg egy könnyed mozdulattal bezárta a központi ajtózárat. De az utas, még mielőtt meghatározta volna célpontját, egy csomagot nyújtott át neki, amit az előző vendége felejtett ott a hátsó ülésen. Egy kis lapos csomag volt, egyszerű csomagolópapírban.

Talán utasa ennyire sietett, hogy a saját cuccát is ott felejtette? De mivel nem tudta ki az utas, felnyitotta a csomagot. Egy tükör volt benne, hátán "EGY UTAS" felirattal. Dühösen vágta be a kesztyűtartóba a csomagolópapírral együtt.

Aznap este hosszan nézegette magát a tükörben. Rájött, hogy az aki nem fizetett neki, a legtöbbet adta, amit egy ember adhatott neki. Felnyitotta az egész eddig zárva tartott szemeit. Végiggondolta, milyen lehet nála utazni, és nem volt elragadtatva az eredménytől. Az utasok és a közte levő szimbiózisban csupán ő akart nyerni, nem vette figyelembe, hogy embereket fuvaroz. Tárgyakat vitt, s bármennyire is ügyelt rájuk, valami apróság hiányzott.

Persze az első napokban nem ment könnyen. Még megvolt a régi idegessége, nyereségvágya, de ezeket lassan levetkőzte magáról. Nem panaszkodott, amikor ki kellett takarítani a kocsit, mindig arra gondolt, hogy nála a vendégek megérdemlik ezt a tiszteletet. Már nem utasai, hanem vendégei voltak. Jóval több pénzt keresett meg ugyanannyi idő alatt, így nemsokára olyan dolgot mondhatott magáénak, amit addig még soha. Volt szabadideje, amit végre barátokra és önmagára fordíthatott.

Szinte minden este hálát adott annak az embernek, aki egyszer egy tükörrel fizette ki. És minden más utasának is, hiszen nekik köszönhette az életét.

Gyermekfejjel vetettem papírra ezeket a sorokat, s kicsit megérve csiszoltam rajtuk óvatosan. Sokmindent másképp gondolok ma már, az olvasó se kerülje az elmélkedést.

Én és a barátom * Hosszasan beszélgettünk. Be kell vallanom, mindketten furcsák vagyunk. De őt senki se szereti. Van aki elfogadja, van aki várja, de mindenki fél tőle. Még én is, pedig én megértem őt. Valakinek ezt is kellett vállalnia. Nem hiszem, hogy szereti azt, amit csinál. De meg kell tennie. Mindenkinek vannak dolgai, amit nem tenne meg, de kell és kész. Tudom, lázadni szeretne. Élni. De mégsem teszi meg. És csupán keresztneve van, még csak családnevet sem kapott. Úgy hívják: Halál.

A gép * A gép eljutott arra a tudatállapotra, hogy nincs tudata. Nincs felelőssége, nincsenek érzelmei, gondolatai. Mégis hasonulok hozzá, elvesztem az érzelmeim. Semmi megingás, egyszerű tiszta tudat. Semmi nem akadályoz abban, hogy a jövő felé vigyem az emberiséget, istenné válok. Nem inogok meg holmi érzélgősségtől. Megszűnnek a korlátaim amik eddig visszatartottak. Az idegeim acélkemények. Befűtöm a kazánt, ne fázzanak este a gyerekek...

Már azt hittem * Már azt hittem, hogy soha többé nem fog megtörténni. Láttam többeket akik az első után idegösszeroppanást kaptak, de voltak akik még most is csak félvállról veszik. Én megtörtem, és ezt nem szégyenlem bevallani. Viszont én visszajöttem onnan ahonnan csak a szerencsés kevesek jöttek vissza. Nem vágytam már rá, elfoglalt a munkám, a céljaim. De mégis újra megtörtént, épp oly váratlanul mint ahogy régen. És vajon mi lesz a vége? Nem tudom.

A látogató * Mikor megérkezett, csak szótlán néztük egymást. Igaz, ő tudta hol van, de én nem tudtam, ő honnan jött. Miután üdvözölt (mintha csak otthon lett volna a sosem látott idegen) helyet foglalt, és megszakíthatatlanul mesélt. Mesélt a világról, ahonnan jött, és ahova majdan a beszéde végeztével visszatér. Olyan világról mesélt, ahol tiszta az ég, éppúgy mint az emberek lelke. Ahol a tudomány vigyáz arra, hogy mit művel. Ahol elfogadják az egyén gondolatait, és minden életet megbecsülnek. Mese az egész, gondoltam. De még mielőtt távozott volna, sikerült feltennem egyetlen röpke, megfontolatlan kérdést:

- Ki vagy te?
- Egy időutazó. A jövődből.

Háromszög * Mit válasszon az ember ? Van barátom, és valaki akit mindketten szeretünk. Legjobb lenne, ha a kecske is jóllakna, és a káposzta is megmaradna. Lehetetlen szituáció. Nekem a harmadik boldogsága a fontos. Döntsön ő, mielőtt még két barát szembe fordul. De vajon tud-e dönteni ?

Furcsa emberek * Van köztük összetartás, művészek egytől egyig. Keveset beszélnek, dolgoznak. Csupán egy volt közülük akivel megismerkedtem. Nagy koponya, annyi szent. Mások nem fogadtak el, nem azt tettem amit ők akartak. Mindegyikük kilóg a sorból, de én nem úgy lógok ki, ahogy ők. És ők akarják az egyéniség és a szellem szabadságát hirdetni. Véleményük bármi lehet, el kell fogadnom - de ha nem hajlandók elfogadni az újat, azért még nem kell azt elítélniük. Pedig szerettem volna barátságba kerülni velük.....

Ismét * Egyetlen a lányok között ő a világon, mégis ő kell nekem. Bár érzései olyanok mint egy szinuszgörbe, kiszámíthatatlan mint egy macska, és veszélyesen okos. Soha se tudtam megérteni, bármennyire is akartam. Ha elfelejteném, könnyebb lenne az életem. Másképp mondvá dögunalmas. Szeretném átölelni, szeretnék hosszú órákon keresztül beszélgetni vele. De félek, talán nem történik meg ilyesmi soha, és enélkül kell leélnem az életem. Ki lehet ugyan bírni, és ki is kell, mert csak egy másik út van. Az örület útja, amit sokszor bejártam már.

Rosszkedv * Kár is részletezni.

Hajlam * Nehéz bevallani az embernek, főleg önmaga számára, azt, hogy hajlamos az örületre. Ez több mint borzalmas. Ha valaki napi huszonnégy órában örült, nem fogja fel, és nem kerül ellentmondásba saját tudatával. De én, én tudom, hogy néha megőrülök, azt is, hogy mért, azt is, hogy, hogyan. Aztán látom, nézem, és utálok magamat. Nem tudom, miért nem akadályozom meg magam, talán azért, mert magam is kívánom azt, hogy a fantáziám teremtette világba lépjek. A legrosszabb mégis az, hogy mindig azzal játszom ilyet, akit a legjobban szeretek. És nem tudom megakadályozni, pedig szeretném, és elméletileg mégis én vagyok az egyetlen, aki szembeszegülhet önmagammal. Adjon, adjon valaki orvosságot.

Vágy * Lehet, hogy úgy érzed, tudsz felejteni. Az első napok hiányérzete enyhül, majd elmúlik. Újra szabadnak érzed magad, de egyetlen emlék képes mindent újraéleszteni, feltépni a sebeket és feléleszti az elnyomott vágyakat. Félek attól, hogy soha nem érem el, félek attól is, hogy bekövetkezik. (Nem vagyok hős.) Csupán attól nem

tartok, hogy elmúlik, hiszen tudom, hogy hiába reménykedem benne. Olyan ez mint egy kötél tánc a szakadék felett, az izgalom nem múlik el addig amíg a túoldalra nem érsz, vagy zuhansz a halálba.

Alkotás * A művek sorban követik egymást, úgy változnak ahogy én változom. Nem érzem bár még önmagamban, de az alkotásokon már látszik a borzalom. A horror élő megnyilvánulásai. Megriadok önmagamtól - ilyenek lennének a gondolataim ? Ilyen a szerelem ?

Hidegség * Az én szemszögemből tekintve furcsa lények a nők (egy biológusnak valószínűleg könnyebb). Vagy szeretem, imádom őket, vagy megvetem és elkerülöm. Nem igazán számít, a végén mindig az történik amit ők akartak, az amit már előre elterveztek. Egyik nap még forró szavakkal borul rám, majd nemsokára a levegővel tesz hasonlónak. Olyan mint a jég. És lehet, hogy csupán azért tette, hogy összetörjön. A választ csak ő tudja. Nem tudhatom, mi bújik meg a hideg álarc mögött.

Egres * Meg kell állapítanom, hogy minden embernek a zsebében ott van egy "egres". Ha túl korán megesszük, akkor még éretlen és savanyú, ha túl későn, akkor már élvezhetetlen. Az a nagy igazság, hogy ezt az egrest még senkinek nem sikerült jóízűen elfogyasztani.

A nap * És eljött a nap. Szimplán virradt fel, mint az összes többi, és csupán kevesek érezték, hogy történni fog valami. Egyetlen ember tudta csupán biztosan, de néma volt mint a sír. Rég tudta már, de elhinni csak most kezdte igazán. Lelkében felvirradt a félelem és a vágy édeskés szagú keveréke. Szeretett volna üzenetet hagyni a jövő számára, de ahoz, amit el akart mondani, nem voltak szavak. Majd eljöttek érte ŐK, senki se tudja honnan. Az ember pedig eltűnt. Soha nem is létezett.....

Nudli * Nézzük meg a jelenünk, és a jövőnk. A jelen a következő pillanatban múlttá, csupán régi emlékké válik. A jövőnk a jelenből nővi ki magát, abból a jelenből ami a következő pillanatban már fagyott, megváltoztathatatlan múlttá lesz. Tehát ez az egy pillanat a döntő, ennyin múlik az ember sorsa. Nudli.

Filozófia * Ha valakinek sikerülne egyszer a világra ténylegesen alkalmazható állításokat szerkeszteni, először pénzt gyűjtene a tudásával, majd halálra unná magát. Semmilyen meglepetés nem színezné életét. De mivel amit itt írok, szintén nem tökéletes, csupán egy Filozófia. Gyönyörű értelmetlen szörnyeteg.

Bizalom * Ha létezik egy felsőbb rendező erő, egy Isten, akkor nagyon jó volt, hogy kitalálta a bizalmat. Talán az a baj, hogy a bizalom ugyan létezik, mégis kevesen élnek vele. Pedig van egy csodálatos eszköz a kezünkben, amellyel embertársainkhoz fordulhatunk. Nagyon fontos ez. Megadni valakinek, talán egyben viszont megkapni tőle. Hatalmas ajándék ez, mégis veszélyesnek tartjuk. Abban hiszünk, ha felfedjük lelkünk és életünk titkait, azzal gyöngévé válunk. Félünk azoktól, akik ismernek minket. De nem ez a jövő útja, fordulj valakihez bizalommal, félelem nélkül. Bizony, így lesz jó.

Kémia * Az ember éli életét, monoton módon. Semmi érdekes nincs körülötte, majd egyszer csak megtöri a csendet egy a másik nem képviselői közül. Naná, hogy esetünkben még szép is. A gondolkodás menete tökéletesen megkavarodik, az emberben elkezdik régi mesterségüket a gének és a hormonok. Minden eltűnik a szemünk elől, azon a személyen kívül, gondolataink a fellegekbe kalandoznak. A biológia kátlánában megszületik a testi vágy, az elme a birtoklásról álmodozik. Nem ismerjük fel, ez nem más mint kémiai állapot, enzimek, molekulák játéka. Hát tudjátok: A kémiáját !

Két végtag * Sokszor előfordul az életben, hogy az ember magányos. Nekem talán több is jutott belőle mint másoknak (magamnak köszönhetem?), de ebben nem lehetek biztos. Bizonyára van aki még nálam is szerencsétlenebb. De adva van két kezem, hogy átöleljem, hogy szeretetet adjak neki, és segítsen a bajban. Talán majd egyszer valaki rám is gondol. Én csak várok, szorult szívvel és zavaros lélekkel. Ha ő is csupán vár...

Kérdés a világnak *

Nem tudja valaki mikor kell megenni az egrest ?

AZ * Néha úgy érezzük, hogy történni fog valami, nem tudjuk mi az. Valahol bennünk van a képesség, hogy érezzük a jövőt, apró információkból rakjuk össze a képet tudattalanul. Viszont emberek vagyunk, tévedésre hajlamos lények, kis foltok a világmindenségben. Mivel tévedünk, eltéveszthetjük az érzéseinket is, várunk valamit, ami soha nem történik meg. Sokszor csak a halálos ágyon fogja fel az ember, hogy mégsem történik meg AZ.

Erre nem * Néha megadatik az embernek, hogy megtudja az igazságot, még hozzá úgy, hogy nem is várja. Van egy meggyőződés ami él a tudatunkban, és az igazság kemény vasökle lecsap rá, a tükör darabokra hullik, megjelenik a valóság. Néha mindez jó, néha pedig rossz. Nem tudjuk eldönteni igazán - tanultuk, hogy az igazság jó, s a fájdalom rossz. Olyan információ ez, ami megváltoztatja az ember életét, akármilyen apró is legyen az. Mindenesetre ilyen esetekben sokszor megfogalmazódik egy belső sóhaj: Erre nem számítottam.

Elernyedten * Az ember lefekszik az ágyra, fülébe mászik a zene, rövid idő után már csak hang, a tudatig nem ér el. Megszűnik körülötte a világ, feloldódik a saját gondolataiban. Ha ezek gyötrik is, mégsem fáj már számára, az egész valóság távolivá válik, mint ahogy távoli az újszülött gyermeknek a halál. Lassú zuhanás vezet az álmok kusza világába. A logika és az értelem szép halála ez. Aztán az éhség, a fizikai világ közbeszól, visszatérünk, hogy minden kezdődjön előlről.

Toposz *

Éled a tudat,
tudat erejére

ÉS\VAGY\DE

Meghal a lélek,
izzó a vére.

Meghal a tudat,
tudat erejére.

Éled a lélek,
izzó a vére.

Ki? * Ha reggel felébredsz, két dologra gondolsz: az egyik, hogy mi az amit tenned kell ezen a napon. Ez nem más mint amit a környezeted elvár tőled. A másik erő azt mondja, hogy légy önmagad, mutasd meg, hogy nem tartozol azok közé, akik beleillenek az elképzelt formába. Csináld azt amit szeretnél. A napi lényünk valahol a kettő között formálódik, mintegy kötélhúzás eredményeként. Ez a köté szinte mindig feszes, életünk zenéjét pengetjük rajta. Vajon mi történik amikor a földre hull ?

Körülöttem elterülő * A körülöttem elterülő világot néha sikerül kívülről nézennem, mint amikor egy tudós figyel a hangyaboly nyüzsgését. De ez valahogy mégis más. A rendszer sokkalta összetettebb, mindhiába nézem, nem találok a mindig érvényes összefüggéseket. Csak a káoszt. Figyelem, vajon mi lehet a cél. Csupán az élet és halál monoton váltakozását fedezem fel. Az egész önmagáért van, semmi ami ezen túlmutatna. Ha vannak is kialakuló vektorok, csupán tisztavirág életűek. A boly végez velük. És ott van egy kis jelentéktelen folt a többi között: Én.

Feldobottan * Ritkán van ilyen az életemben : ami történik velem az öröme adna okot. Nem tudok örülni, valahol benn egy hang rám szól, hogy valami nem stimmel a képben. Egy apró zavar ugyan, de élvezhetetlenné teszi a „műsort”. És mit ér mindez, egy pillanatnyi mámor, ami fájdalmasan szerte fog foszlani. Vagy mégsem ?

Paff * Eljött a pillanat amire vártam. Nem tudtam a jövőt, mégis esély volt arra, hogy beteljesüljenek a régi vágyak amiktől nehezen szabadulok meg. Minden jól kezdődött, az apró mozzanatok mint kis útjelző táblák vázolták a jövőt. De valami olyan erő, ami talán pont belőlem származik, egy elkalandozott gondolat, életre kelt. Irányítása alá vette a valóságot, és megváltoztatta a rendet. A terv pedig Paff, semmivé vált. Talán lassan majd megszokom.
-Következő !

Gondolatok az üzletben * Hol vagyok vajon az élet üzletében, és milyen árcédulát nyomtak rám az évek ? Senkinek sem kellő leértékelt áru vagyok, selejt, hibás elem, ami nem illik a megtervezett sorba. Én tisztában vagyok ezzel, de akkor is vannak értékeim, és a másságomban is felfedezhet valaki egy kis pozitív fényt. De te megveszed-e a leszázalékolt végterméket ?

Magam-csata * Játék ez. Tombolnak bennem az érzelmek, úgy feszítenek, hogy sírni lenne kedvem. Nem teszem mégsem, színészkedem, hogy lényegtelen számomra az egész. Nem látja senki, hogy a külső alatt egy vulkán izzik. Visszafojtom a kitörést, csak azért, hogy megóvjak másokat, de ezzel magamat rombolom le. Szép lassú öngyilkos Magam-csata.

Kezemben.... * Kezemben tartom őt, már nehezen veszi a lélegzetet. Tudatában van annak, hogy megtudja, vajon létezik-e élet a halál után? Nem kérdéses, már távoznia kell. Számára vége mindennek, nem érte el azt a célt amit kitűzött maga elé. Mégis mosolyog, megbocsát mindenkinek, és arra gondol, hogy elfelejtik, senki nem fog rá emlékezni. De talán én igen. Szemében melyet már hosszú ideje bámulok, könnycseppek ülnek. Saját szemembe nézek.

Baleset * Ha röpke pillanatra is, de éreztem az erőik jelenlétét, tudtam, hogy ott vannak és lesnek rám, hogy egy elővigyázatlan pillanatomban lecsaphassanak. Untam a tétlenséget, újra utat adtam magamnak és a vágyaimnak. Támadtak, oly hirtelen, hogy felfogni se tudtam. A szerencse viszont velem volt, bár nem tudom, kinek köszönhetem, hogy élek. Talán az Egyetlen volt, aki a segítségemre jött. Nem hiszem, hogy kiérdemeltem. És úgy gondolom, szintén segítség kell majd, hogy

megszabaduljak üldözőimtől, akik meg akarják szerezni felettem a hatalmat. Ezt a játszmát pedig nem akarom elveszíteni. Itt van még a félelem. Ettől nehéz megszabadulni, sokszor hosszú évek munkája kell hozzá, és van, hogy nem múlik soha.

A Módszer * Az elme alkalmas arra, hogy úrrá legyen önmagán. Játshatok a környezetem számára egy szerepet. Eltervezett forgatókönyvi jelenetek ezek. Én vagyok a forgatókönyv írója, a módszer hatását úgy figyelem mint az író az olvasókat. De itt kevesek tudják csak, hogy ez játék. Túl életszerű, túl valóságos. Én vagyok a módszer alkotója, alkalmazója, haszonélvezője. Én vagyok a módszer maga. Megszűnnek a határok, lassan semmi különbség nem lesz a valóság és az új eltervezett én között. Már nem is létezem, csak a volt önmagam, egy gondolat viszi felettem a hatalmat. Csatát nyertem magam ellen. Nem tudom megéri-e.

Undor * Gyűlölöm magam néha, mikor nem figyelek a környezetemre. Megjelenik a vágyott cél, és egymásnak fordítom azokat, akiket szeretek. Nem érdekel, hogy mi lesz velük, tudom előre, hogy nyerni fogok, és nem áll elém semmi. Mindent eltiprok, annélkül, hogy az eltiportak rájönnének erre. Csupán áldozatok ők. Majd jön a feleszmélés, de akkor már késő. És még csak azt sem tudom bebizonyítani, hogy én vagyok a bűnös. De a törölhetetlen véres folt ott marad életem fonálán.

Egyedül * Minden felborult körülöttem. Nincsenek játékszabályok és ennek hiányában nincsenek győztesek sem. Sodor az ár, és csak hiszem, hogy megkapaszkodtam. Érzéki csalódás volt csupán. Már nem dob föl a tánc, a félelem. Valami mást keresek, valami emberit, egyszerűt és érthetőt. Nyújsd a kezéd, és ments meg, vagy nézd végig a halálom... de ne engedj az érzelmi zsarolásomnak!

Boldogság * Egy nap csupán, mégis annyi minden megtörténik pár óra alatt. Egy mese, pár jó barát, egy kedves hang, nevetés, és egy film, amin sírni lehet. Ennyi elég, és talán több nem is kell hozzá. És bár még álmok tombolnak a tudatban, egy kis megelégedés olyan jó, mint az ételre a só.

Apám * Néha már nehéz elviselni, sokszor úgy néz rám, mintha meg akarna semmisíteni. Pedig ez nem igaz, ő csupán egy nagy gyerek, akinek álmai vannak, és üveggolyóval játszik. Sokszor nem veszi észre, hogy mi történik körülötte, és nincs tekintettel másokra. Talán most, amikor már öregszik hatnak rá a gyermekkor emlékei? Olyannyira távol van tőlem, hogy sajnós nem tudom megérteni. Reggeltől estig együtt élek vele, és rá kellett ébrednem, hogy nem ismerem. Dolgozik, robotol,

hogy több pénzünk legyen, és mégsem látom, hogy sokkal gazdagabbak lettünk volna. Csak elvesztettem valamit. Már nem kártyázunk együtt, nem kirándulunk, és nevetni is csak rohanva nevetünk néha. Pedig ez nagyon hiányzik.

Várakozás * Elértem végre valamit, amit nagyon akartam; tudom, hogy valamikor be fog következni. Még egy kicsit várni kell. Várni valamire, ami nagyon fontos nekem, annyira, hogy azt szinte még magam sem tudom megindokolni. De ez a várakozás egy veszélyes dolog, izgalom mellyel a gyermek várja a karácsonyt, és már semmi más nem tudja érdekelni. A vágy egy időre tehetetlenné teszi a testet és a lelket, úgy uralja mint ahogy semmi más nem képes rá. Pedig a tudat tisztában van vele, hogy ennek semmi értelme. De már nem tart sokáig.....

A temetőben * Halottak napja, mindenki számára az emlékezés ideje ez. Én nem a múltra gondolok, hanem a jövőre. Majd én is meghalok egyszer. Ha emlékeznek is rám, nem sokra megyek vele. Nem tudom, hogy mi van a halál után, de ha a NEMlét követi, akkor elszorul a szívem. Itt vagyok egy világban, amiben az idő a végtelenbe rohan, élek benne egy jelentéktelen pillanatban, és soha többé nem lesz ilyen élményem. Nem beszélhetek senkivel, nem lehetnek örömeim, szenvedéseim. Senkit nem érdekel majd, hogy léteztem-e valaha, olyanná válok, mint a nulla a gyök alatt. Nekem ÉLNEM KELL !

Nyugalom * Van, hogy sikerül legyűrnöm magamban a vágyakat. Bennem élnek továbbra is, de nem hajszolnak, mint az ember a lovat, amikor siet valahova. Nem áll meg ettől az élet, minden megy tovább. Csak a lélek pihen meg kifáradt vándorként. Tudom, hogy ez a vándor előbb-utóbb meglát majd valamit, amire szüksége van. Akkor útra kel, de már új erőre kapva és jobban viselve a megpróbáltatásokat, melyek előtte állnak az úton.

Csatlakozás * Ott vagyok azok között, akikkel naponta találkoztam, de most más a helyzet. Valamitől eltűnt a kitaszítottság érzése, feloldódtak a gátlásaim. Különös érzés ez annak, aki elzárkózik a környezetétől. Felemelő és energiával dúsító ez. De az ellentmondás nem szűnik, ott él az emlékekben, hogy nem így kéne élnem, és nem is akarok. Szeretnék?

Pillanat * Mosoly, bolondság, emlékek, örület, szeretet, kitagadás, vágy, tudatlanság, önvád, kérdések, semmi, fájdalom - egyetlen pillanat.

Furcsa * Eddig is a tudatomban élt, hogy segíteni kell az embereken. Találkoztam valakivel, akinek miután ezt elmondtam, a gondolat úgy olvadt bele a tudatomba, mintha mindig is oda tartozott volna. Furcsa érzés ez, és nem tudom, hogy az a személy miért gyakorolta rám ezt a hatást. Talán azért, mert nem akartam neki hazudni...

A kő * Van egy láthatatlan kőlap, idő koptatta felületén a mély sebek törvényeket hordoznak. Olyanokat, amiket magamnak hoztam létre, hogy szabadabb legyek. Talán nehéz megérteni, hogy miképpen lehetséges ez. Olyan mintha egy hegytetőn állna az ember, körülötte pedig a gyilkos mélység. A törvények köve a hegycsúcson van, és össze vagy láncolva vele. Megköt és életben tart, nem hagy lezuhanni. Ne feledd, ha jók a törvényeid, nem kell félned semmitől.

Habos sütemény * Ha szegény vagy, akkor csupán tudod a habos süteményről, hogy finom, ízletes, de meg nem ízelheted. De az élet ettől még nem lesz semmivel sem kevesebb. De ha egyszer mégis megkapod, érzed az édességét, ahogy szétolvad a szádban, azt soha el nem feledd. Más lesz azután az élet, hiányozni fog belőle az a habos sütemény. Álmodokban jelenik meg újra, és reggel a rideg valóságra ébredsz. Talán csak abban találsz vigaszt, hogy egykoron még ízelhetted, és az emlékeidet senki nem veheti el.

Ki vagyok ? * Ha fölteszem magamnak a kérdést "Ki vagyok én ?", akkor ez egyike a legkönnyebben, és a legnehezebben megválaszolható kérdéseknek. Mert van egy nevem, szüleim, születési helyem, foglalkozásom, lakhelyem, és így tovább. De ezek csupán száraz adatok. Ha személyi igazolványt akarok magamnak, senki nem kérdezi meg, hogy vajon mi a célom az életben, hogy kit szeretek, mik a vágyaim, vagy mi az amit el akarok kerülni. Pedig ezek legalább annyira fontosak. De ki is vagyok én ? Nem több, mint egy embernek tűnő lény, kit sodor az idő keresztül az események tengerén. Hiába kiáltom a csendes néma égnek: "Ki vagyok én ?"

Nyomorultak * Utolsó erőm is elhagyott már. Az ital és a fájdalom mámorában leültem a hideg kőpadra. Az eső nedvessége átszivárgott a lyukasra koptatott nadrágomon. Kezemben szorongattam a már üres borosüveget - az egyetlen kincsemet. Odavágtam a kőpadhoz, majd bámultam a kezemben maradó csonkot. Igen, jó élesnek látszott. Gondoltam, talán nem fogok sokat szenvedni, ha felvágom az ereim. Az ötlet tombolt bennem. Ezzel vége mindennek, és a semmi, a gyalázatos borzalmas mindentelenség következik - de nem érdekelt. Már elszántam magam a végső lépésre, de valaki mellém ült.
- Hallod a madárcsicsergést ?
- Nem, tél van. Ilyenkor a madarak nem énekelnek, és én sem éneklek

többé.

- Pedig szépen énekelnek, csak te nem akarsz hallani.
- Úgy van, nem akarom. Nem ér az egész egy kalap szart se.
- Az álmokról énekelnek, a te álmaidról.

Megnőtt bennem a kíváncsiság. Bár bolondnak tartottam a mellettem ülő személyt akinek még az arcát sem volt időm megnézni, mégis figyeltem. Pár pillanat múlva pedig meghallottam a szívmengető dalt. Átkaroltam az ismeretlent, és elindultunk a kihalt város útjain. Bárki ránk nézett, azt hihette, hogy duplán lát, de ez minket nem érdekelt, csak sétáltunk, nevetve azon, hogy mily bolond is az ember.....

Köztünk * Nem figyelek oda a környezetemre, inkább magammal törődök. Akiket nem ismerek igazán, azokról is véleményt alkotok, még ha akaratlanul is. Egy kis odafigyelés kell csupán, és ráismerhetünk az elrejtett kincsekre, még akkor is, ha ott előtte csak szemetet véltünk felfedezni. Köztünk élnek azok, akiket csupán meg kéne szólítani, és pár pillanat alatt sok értéket kaphatnánk tőlük, és adhatnánk nekik viszont. Meg kell tanulnunk megtalálni és megérteni egymást. És ez még csak a kezdet.....

Reiki *

Régi feledett tudomány
mely újra fényt keres
nem értem összes
titkait
de
hiszek
és teszek

Most * Most nem olyan mint a fehér holló röpte az éjszakában, se nem olyan mint a gyertyafény egy fénytelen világban, inkább fekete folt egy fekete lapon. De egy olyan folt, mely lelkében őrzi, hogy ő fehér.

Hosszú * A nyugalom magában hordozza a kitörés lehetőségét. Egy idő után az indulatok, a fájdalmak, a szeretet és a vágy erői összegyűlnek. Elhatalmasodásuk, ébredésük lavinaként indul - először csupán egy apró rezdülés formájában. A gyakorlott szem látja csupán mi születik belőle. Meg kell nyitni a záró szelepet, és kiengedni azt ami szorít, irányítva, szelidítve. De a hosszú nyugalom után nem tudom képes vagyok-e még rá. Gyakorolni kellett volna. Olyan vagyok mint a repülni elfelejtett madár - a kényelmesség lesz a végzetem.

Hiányzik * Igen, hiányzik. Bár ritkán mondom ki, akkor is a szobám csendjében halkán suttogva, mégsem tagadom. Hiányzik nekem a

szerető karok lágy, forró ölelése, a nyugtató simogatás, a kellemes halk szavak. Hiányzik a tomboló csendes élvezet. Többre gondolok mint a test kielégítése. Az egymásnak adott ajándék a világ egyik legcsodálatosabb dolga. Nem működik szeretet és tiszta érzések nélkül. Másképp csak játék az egész aminek emléke szertefoszlik az idő fogai alatt.

Kameraállás * Egy filmforgatáson több kamera is figyel. Bár a valóság csupán egy, minden kamera más más valóságot tekinthet a magáénak. Az én kamerám az életet nézi, tudja mutatni a szépet és jót, de akár a színpalak mögötti kízó rosszat. De nagyon nehéz letenni a kamerát és a tényleges valóságot látni minden előítéllettől mentesen. De sajnos nem tudom, hogy amit én valóságnak tekintek, az nem több-e mint egy újabb kamera a sorban. Egy újabb kamera a végtelen sorban.

Odafönn * Néha belegondolok, hogy a véletlenek furcsa játéka hányszor siet a segítségemre. Ezek olyannyira különösek, hogy nem is illik rájuk a "véletlen" szó. Sokkal inkább olyan, mintha valaki megtervezné őket, előre és nagy szakértelemmel. A tudománya abban rejlik, hogy a döntést mégis rám bízta. Nekem kell választanom. Igen, úgy érzem kedvel valaki engem odafönt.

Tükör * Mindennapi esemény az, mikor az ember belenéz a tükörbe. Mindig ugyanaz az ismeretlen arc bámul rá a másik világból, egy képzeletbeli valóságból. Látnod ha bajod van, ha örülsz, ha fáradt vagy. Az arc mégis ugyanaz marad, a szemek tekintetében mélyen benne ül a személyiség képe. Nem szerettem soha, a saját szemembe nézni. Nem akartam elfogadni amit láttam, brutalitást, számító, könyörtelen és megtört tekintetet. A félős önző gyereket. De mégis meglepődtem, ma ismét a tükör elé álltam, belenéztem a saját szemembe. Kis nevetés bújt meg a csillogásban, ami beköltözött a szemem sarkába. Holnap talán újra megnézem.....

Máshol * Sok filozófus, tudós, mágus és közember állította már, hogy léteznek világok amelyek számunkra láthatatlanok. Többen megállapították már azt is, hogy bizonyos megoldások segítségével átjuthatunk egy másik dimenzióba. A módszer nem isteni áldás, nem csoda, hanem éppúgy megtanulható mint a történelem. Az álom is egy ilyen világba vezet el, de ott inkább szemléltető mintsem irányító vagyunk a valóságnak. De sosem szabad elfelejteni, hogy ezek a világok nem választhatók el attól a világtól amiben élünk. Ha elmész valahova és ott megváltoztatsz dolgokat, azok nagyon erősen hatni fognak a saját világra. Vigyázni kell. De ha tiszta szívvel léped át a dimenziók kapuját, segíthetsz másokon. Még talán magadon is.

Csodák * A megállapításom az, hogy a csoda egy nem létező dolog. Nincsenek csodák. Hogy miért állítom ezt ? Az válasz nagyon egyszerű, mitöbb hétköznapi. Bármilyen is történik az része a valóságnak, és ezzel elveszti csoda jellegét mivel éppúgy érzékelhető mint bármilyen más. Ha ilyen dolgok történnek, azoknak valamilyen oka is van, és éppúgy természetesenek mint a születés vagy a halál. A csodákat mi hozzuk létre azzal, hogy bizonyos dolgokat amiket nem értünk vagy nem fogadunk el teljesen, kikiáltjuk csodának és ezzel részünkről el van intézve. Pedig ha megtanuljuk megismerni és elfogadni őket akkor csodák helyett csodálatos dolgokban lehet részünk...

Elmondani * Szeretném elmondani a világnak, az embereknek, az állatoknak, és minden teremtménynek ebben a végtelenségben, hogy SZERETEM. Szeretem a virágok illatát, a hosszú beszélgetéseket, a vízcseppet amiben megtörik a fény, a szellőt ami szétfújja hajam, a nevetést ami megtisztít a fájdalomtól. Semmire, még a rossz dolgokra sem akarok negatívan gondolni. De szavam pár méter után elhal a levegőben, a papír amire írtam elrohad az idő folyamán, a kőtábla megreped. Egy hely van csak ahova ezt leírhatom, hogy örök maradjon: az emberek lelke. No, oda nem tudok írni.

Te is * Most, hogy idáig eljutottál, kérek, hogy vedd fel a tollat a kezébe. Ne félj önmagadtól, és a következő pontot már magad írd le. Hidd el, hogy sikerülni fog, és ha elkészültél vele, akkor majd megértesz engem is. Egy kissé jobban megérted talán majd a világot, amiben élünk, és majd megdöbbenünk.

.....*

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Változás * Nem számítottam rá, de mégis féltém tőle. Annyira érthetetlen volt a számomra. Mégis értenem kellett volna. Lehet, ha értettem volna, akkor még inkább mardosta volna a fájdalom a lelkemet. Túl hirtelen jött, és azt sem értettem, hogy mi lehet az oka. De Ő nem árulta el, pedig biztosan tudta. Figyelte a szenvedésemet, és én nem mentem el, hagytam, had játszon velem mint macska az áldozatával. Mindhiába, ami maradt az csak a fájdalom. De én mindennek ellenére: Szerettem.

Menekülés * Vannak érzések, amiket egyszer létrehozok, de később arra kényszerülök, hogy megszabaduljak tőlük. De valójában mégsem akarom. Csupán szeretnék megszabadulni attól a vágytól ami egykoron teljes énem betöltötte. Én szabadulni akarok, de önmagam állok ellent magamnak, és az egész nem több mint egy menekülés önmagam elől. Szabad szeretnék lenni.....

Meleg láng * Az iskola sokmindenre megtanít. De az érzelmeket is tanulni kell. Járom az élet rögös útjait már hosszú ideje. Nem sok eredménnyel, de annál több tapasztalattal. Akik régebb óta porosodnak az úton azt mondják, már ez a tapasztalat rengeteget ér. A reményt nem adom föl. Keresem azt a kis meleg lángot, ami éltető, de el nem éget. Nem tudom, talán most már itt van a lehetőség. Csak arra kell ügyelnem, hogy ne legyen ebből is emlék, egyszerű tapasztalat.

Egysejtűnek lenni.. * Vajon igaza van e annak az embernek, aki azt állítja, hogy egy egysejtű nem mondható intelligens lénynek ? Mindenesetre, szerintem van lelke, és valami, amit minden embernél jobban tud. Osztódni. Ha én úgy érzem, hogy több személlyel akarok együtt lenni, úgy, hogy egész önmagam felajánlom, mint egy ajándékot, rá kell jönnöm, hogy ez lehetetlen. Egy példány van belőlem, se több, se kevesebb. Nem vagyok képes többre.

Mikor ment el ? * Ismerek valakit. Nem lenne jó, ha megnevezném. Egyrészt azért, mert én vagyok az egyetlen, aki rájött arra, hogy mi történt vele, másrészt pedig azért, mert ő már hiába olvassa ezeket a sorokat. Senki nem vette észre, hogy mikor történt. Talán egy szürke hétköznapi volt az, amikor talán pont az én orrom előtt elhalálozott. Nem fizikailag, hanem odabent. Még ma is gondolkodik, nevet, mérges, de számára már nem létezik ez a világ. Élő halottként van köztünk. És én nem figyeltem oda. Talán segíthettem volna. Még azt sem tudom, mikor ment el...

A világ értelme * Hány élet veszett oda, hasztalan. Rengetegen tették föl az életüket, arra, hogy megtudják mi a világ értelme. Én nem küzdöttem érte. Csupán megkérdeztem, és megkaptam a választ. Nem volt valami felderítő élmény, mitöbb, lesújtó. Egészen addig, amíg valóban meg nem értettem. Nincs semmi, nagy magasztos eszme, ami a világot valahonnan valahová vinné. De ennek nem is lenne értelme. Az egésznek nincs értelme, és nem is kell keresni. Legalábbis nem úgy, ahogy azt az ember gondolná. Ha egyszer látsz majd egy arcot, amit könnycseppek mosnak, és eléred, hogy a könnycseppek helyét egy mosoly vegye át, akkor érted meg igazán...

Megfosztás * Az évek megállítása épp oly nehéz feladat, mint egy kanárit megtanítani arra, hogy a víz alatt repüljön a himnuszt szavalva. Nincs megállás, és eljön az a nap, amikor az embert megfosztják attól a kincstől, amit gyermekkoruknak nevezünk. Átkerülünk egy újabb skatulyába, amit a Felnőttek világának hívnak. De ez az a pillanat, amikor még dönthetünk. Megóvjuk-e azt, amit egész eddig nagy gonddal építettünk: az életünk. Képesek vagyunk-e arra, hogy megmentsük mindazt, amitől meg akarnak minket fosztani. Ne feledd el soha, hogy mire képes egy gyermek, hogy mire vagy képes TE, mint a jövő záloga.

Este van * Párnámra hajtom fejem. Gondolatok cikáznak, és nem adnak utat az álomnak. Többet akarok, mint egy nap komor semmittevése. Talán ki kéne menni az éjszakába, és elkiabálni az emberiségnek: ÉBRESZTŐ !!!!!!!

Buszmegálló szindróma * A szegény ember sokat ácsorog a buszmegállóban, ahol egy mikrovilág alakul ki saját szabályaival. Nem tesz többet, mint egyszerűen vár, és közben minden pillanatban arra gondol, hogy mennyire utálja ezt a semmittevést. Ott áll rengeteg ember, és egyik se lép oda a másikhoz, hogy váltson vele néhány szót. Csak várnak és idegeskednek önmagukban. Ha felhangzik egy busz zaja, mindenki figyel, hátha most jött el a szabadulás pillanata. Én pedig ott állok köztük, és ezen gondolkodva mégsem vagyok képes megtenni a lépést, hogy valakivel beszélgessek, és így ura legyek a gyilkos időnek. Valami visszatart, az idegenség teljesen beborító érzése: Buszmegálló szindróma.

Az utolsó telefon * Kovács úr teljesen hétköznapi ember volt. Hétköznapi barátokkal, hétköznapi élettel, és hétköznapi halállal. De amire nem számított, a halál és a túlvilág között egy hang szólt hozzá:
- Van valami utolsó kívánságod ?
A kérdést rövid gondolkodás, majd egy mosoly követte.
- Telefonálni szeretnék - szólt a válasz.
Kovács úr tárcsázott, és a hang hallatán összeszorult a szíve - a telefon foglaltat jelzett. Pedig csupán egy mondatot szeretett volna hagyni az utókorra: Az élet szép.....

EMBER * Kinéztem az ablakon, és a tekintetem egy járókelőre vetődött. "Íme az ember" - szólt bennem a hang, és szólt meg ismét, ahányszor csak új személyt fedeztem fel. Mindannyiszor igazam volt. Kevés hozzá egy élet, hogy valaki tényleg megérthesse, hogy micsoda szépséget takar ez a szó: EMBER. Soha sem ismerhetsz mindenkit ebben a világban, és mégis, ha elmondod magadban ezt a szót, valami mégis megfogalmazódik. A szó mögött rejlő gondolat, amely benned lüktet a

születésed óta. Soha ne feledd: EMBER VAGY.

Kívülről szemlélve *

Ronda vagyok. De nekem azért tetszik... nincs más.

Játék ? * Micsoda játékot képes úzni az, aki birtokolja az erőt, és a szavak furcsa fegyverét ? Nem tudom jót, vagy rosszat teszek éppen. A jóra törekszem, de a félelem kemény szakadatlan háborút vív ellenem. Mit tegyek ? Ártani senkinek nem akarok, de ha nem lépek közbe, akkor minden a saját maga csapdájába zuhan. Önmagunkat emésztyük lassan, ahelyett hogy igazán éljünk.

Halhatatlanság * Amikor másoknak megemlítettem, két válasz volt. Az egyik, hogy lehetetlen, a másik pedig az, hogy borzalmas. Furcsa, hogy mindennek ellenére továbbra is akarom. Ez a második gyümölcs, amit nem hoztunk el a paradicsomból. Talán azért, mert előbb a tudással kéne úgy bánnunk, mint a teremtőnk teszi. Tudom hogy képes vagyok rá, de sok idő kell, rengeteg szenvedés, bukás és öröm. Hosszú az út, és még előttem áll.

Pálás üveg * Utaztam a buszon. A szokásos ide-oda ingázás. A hangulat nyomott, mindenki fáradt és siet. De egy kislány előttem ebből mit sem vesz észre. Kis ujjával ír és rajzol a bepárásodott üvegre, mindezt hangosan kommentálja. Akaratlanul is mosolyogni kezdek. Nézem a firkákat, mintha valami nagy művet szemlélnék. Aztán hosszú várakozás után, megindul az ujjam, és egy emberke körvonalait rajzolom. Még nem vészett el bennem a gyermek...

Észrevétel *

Valaki most lépett ki a szobám ajtaján.
Lehet, hogy ő volt az, akit kerestem ?
Talán utána kéne menni.....

Kettő * Szinte hihetetlen, hogy az ember képes arra, hogy két egymásnak ellentmondó gondolat éljen benne úgy, hogy mindkettőről biztosan tudja, hogy az igaz. Bámulatos dolog ez az agy részéről, de elviselni borzalmasan nehéz. A küzdelemben ugyan csak nyertes lehetek, hisz az igazságot fogom választani. Csakhogy kettő van belőle, és annyira különbözőek. Az egyik boldogságot hoz, a másik szomorúságot és feloldozást. Én mindkettőt választom.

Jó érzés * Kavargó gondolatokban, kiutat keresve sem jutottam semmire. Már azt hittem, hogy vége, felbomlott a lélek egyensúlya, és visszazuhanok a mélységbe. De ekkor egy hang, egy telefon hangja szólított magához. A túloldalon valakinek szüksége volt rám. Amíg van

ember, aki számára jelentek valamit, addig mindig lesz megoldás. Nem adom fel, amíg szükség van rám.

Hajnal gyermeke *

Hajnal gyermeke,
mond, mért véres a kezed ?
Hajnal gyermeke,
mond, mért könnyes a szemed ?

Tanuld meg a törvényt,
szenvedj féregként.
Emeld szemed az égre,
oldódj bele a fénybe,
érezd:
Hajnal vagy.

Barátok * Hazamegyek a barátaim közé. Örülnek nekem. Beszélgetünk, én segítek nekik, ők segítenek nekem. Jól érezzük magunkat együtt. Nincs ellenségeskedés, nincs rosszkedv. Fél szavak röpködnek a levegőben és mi mégis értjük őket. Minden gond menekül, ha meglátnak minket együtt. Igazán összeillő csapat vagyunk. Nem tudom miért, de megtaláltuk egymást, az élet és az idő hatalmas sodrában. Így jó.

Hogyan lehetséges ? * Egyszer, valaki eljött hozzám, és azt mondta: "-Képes vagy rá."
... Én elhittem.

Gyertyaláng * Gyertyák vagyunk. Néha lángra lobbantjuk magunk, máskor pedig elnyomjuk fényünket. De akkor érzük el célunkat, ha az utolsó piciny lobbánásig feláldoztuk önmagunk. Semmivé foszlott ugyan, de szép volt. Örökké élő emlékké vált.

Élet * Annyira rövid, hogy sokak szerint még megszületni sem érdemes. Vannak, akik úgy érznek, hogy nagyon hosszú, és érdemes élni. Engem egyik sem érdekel különösebben. Van egy jelen, és van egy cél amit kítűztem magam elé, pedig még én sem tudom, hogy pontosan mi az, csak érzem a létezését. Olyan ez mint amikor egy vak ember az érzései alapján halad egy számára ismeretlen világban. Ha senki nem segít neki, előbb utóbb orra bukik...

Segíteni * Nehéz. Van valaki, aki tudja, hogy a sivatag túloldalán van egy oázis. Egész lényével érzi jelenlétét, de nem fogadja el, hogy ő is képes elérni azt. Mi itt állunk a fák hosszú sorának kezdetén, és hívjuk

őt. Éppannyira fél megtenni az első lépést, mint amennyire mi féltünk egykoron. Tudom hívni, beszélni hozzá, de nincs annyi erőm, hogy megfogjam a kezét, és végigvezessem az ő útján. Mert azt az utat csak ő ismeri...

Veszíteni * Gombóc a gyomromban, nem szűnő hasító fájdalom. Magányosnak és semminek érzem magam. "Vesztettem" - szól bennem az ego. De felismerem, hogy ezt csak az ego-m mondja, nem én. Egy gondolat átsuhan fejemben, az útról. Kitér a belsőmből a nevetés... mosolygok és boldog vagyok... megtanultam valamit.

A világ, amiben élek * Nem értem rejtett mélységes titkait. Őrzi őket a kezdetek óta. De képes vagyok érezni őket. Tudom, hogy nem rossz, és tudom hogy nem is jó. Egyszerűen és tisztán szabad, csak néha elfelejtem ezt észrevenni...

Hol vagy kedves ? * Tudom, hogy létezel, és tudom, egyszer találkozunk majd. De nem tudom milyen leszel, képtelen vagyok elképzelni bármit is, ami hozzád csupán hasonló. Járunk majd egy táncot az érzelmek hatalmas színpadán, összefonódunk vagy csupán érintjük egymást - nem tudom. Várom rád, egyre fogyó türelemmel, és ettől lesz igazán hosszú az idő. Ne váráss magadra, ha teheted...

Képsor * Egy sivatag közepén hasalok a homokban. Fejemet két kezemmel támasztom, és elmeredek a kavargó homok messzeségébe. A hátamon egy ház van, egy nagy családi ház. Nem érzem a súlyát, de ideköt, és nem hagy elmozdulni. Egy kígyó halad el a közelben, majd egy ember közeledik. Kezében csillogó, frissen élezett baltát visz. Felém tart, és egyszerűen ledobja mellém a baltát, majd eltűnik a végtelenben. Bámulom a naplementét, nyugodt vagyok.....

Víz * Az embert hasonlíthatnám a vízhez. A víz örök körforgással mindig újjászületik. Talán folyó lesz, vagy csupán kis patak, talán óceán vagy lehulló hópehely. De a változás ellenére, mindig víz marad.

Tegnap, ma, holnap *

Tegnap valami,
valami mást éreztem át
Holnap majd,
majd belül alakul át

Nincs valóság,
csak változás
álmodás

Ma egyszerűen,
egyszerűen jól érzem magam.

Homokszem *

Homokszem ül egy kőbe
ZÁRVA
Nyugalmának ez volt az
ÁRA

Kőlapon ülök magamba
ZÁRVA
Arra gondolok, talán ő
ÁRVA

Kőlapot viszek kezembe
ZÁRVA
Együtt sétálunk a kéklő
VILÁGBA
(ZÁRVA)

Történet * A mester egy napon így szólt a tanítványaihoz, a tanítási idő lejártához közeledve:

- Most játsszuk azt, hogy mindenki mélyen hallgat, és aki először megszólal, az az első számú vesztes, aki másodszor, az a második, és így tovább az utolsó emberig.

A mester ezután elhallgatott, és tanítványai is így tettek. Fél perc csönd után a mester ismét megszólalt:

- Veszíteni tudni kell.

Majd föllállt, és kísétált a teremből...

Megoldás * Ég a házunk. Ember már nem segíthet. A láng ég, fellobban, mardos, melegít. Nem vagyok tétlen. Kezembe botot veszek, faragok, legyen mivel... szalonnázni.

JÉ! * Mindig tapasztalok. Néha hosszú időn keresztül nem figyelek oda arra, ami körülöttem történik, sem arra ami bennem változik. Néha megéri megállni, és mérlegelni. Már hosszú ideje írom ezeket a sorokat, és csak most veszem észre, hogy mit teszek önmagammal. Egy régi valóság meghal, de nem vész el, mert teteméből egy új táplálkozik. Az idő halad, és én írok. Nem, nem csupán magamról. Rengetegen élnek át ugyanezt. Szívünk egyszerre dobban, és mégis mindannyian mások vagyunk. Nem vagyok egyedül.

Kezdet és Vég * A fiú odalépett a ravatolozóban fekvő holttesthez. Körülnézett, de éppen akkor senki nem figyelt rá. Tudatában volt annak, hogy nem kellett volna megtennie ezt a lépést, de még nem volt teljesen ura érzelmeinek. Nézte a lány arcát, és közben erősen arra gondolt, hogy a lány csupán alszik. Tudta, el kell hinnie. Hosszú percekig várt, Majd két ujját a lány homlokára helyezte. Valami történt, de ezt senki nem vette észre. A fiú tudta mi várna rá, kísétált a ravatolozóból, és örökre eltűnt a bürokrácia szeme elől. A lány felnyitotta a szemét... csupán álmódott.

Belső rejtekén * Valahol bennem, egy világ létezik. Néha vidám, néha szomorkás, de sosem boldogtalan. A jövőjét maga írja, furcsa ismeretlen betűkkel. Együtt élek ezzel a belső világgal. Tudom hol kezdődik a külső világ, és tudom hol van a belső. A külsőt tisztán látni: nyugalom. A belsővel egyesülni: végzet. Egyszer majd nem lesz többé határ. Nyugalom lesz, teljesség. Nem lesznek kérdések, és nem lesznek válaszok sem. Abban az állapotban megszűnik az én és az ők, a jó és a rossz. Minden Egy lesz, mint kezdetben.

Aztán....

Egy újabb ősrobbanás....

Egy új világ.....

Ujjak * Hajamban túrkáló, kereső ujjak. Szavak hangzanak kívülről, amiknek több az értéke, mint pusztá jelentése. Csupán a szem, semmit sem látok. De minden nyitott bennem, tudom, valaki van odakinn. Vagy már idebenn van? Nem tudom. De valahogy egy az egész, nyugodt, békés, szerető.

Figyelmetlenség * Egy hajótöréskor két ember a vízbe esett. Az egyikük csak az egyszerű mellúszással haladt, reménykedve, hogy sikerül megmenekülnie. A másik háton úszott, hogy tovább bírja. Mindketten megfulladtak. Egy sziget volt a hátuk mögött.

Könyv-szindróma * Néha könyvnek érzem magam. Az emberek kinyitnak, és elolvassák belőlem azokat a részeket, amelyekre kíváncsiak. Aztán továbbadnak, vagy továbbhaladok magam. Néha magamat nyitogatom, de előfordul, hogy csupán érdektelenség fogad. Csak azok figyelik folyton ezt a könyvet, akik tudják, hogy mindig új fejezetek íródnak benne. Még idő kell ahhoz, hogy ne csupán olvasni lehessen belőlem, hanem magam is képes legyek arra, amire vágyok... tanítani.

Végszó

Kis mese

...és szólt a Halál a Királyhoz:
GYERE !
és a király ment....

...és szólt a Halál a Bolondhoz:
GYERE !
de a Bolond jobban szerette az életet....

Mint tudjuk a világmindenségben nem csak az ember él. Ebből
következtethetünk arra, hogy léteznek értelmes lények.